

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON

KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 K 006506 13 K2
Tuzla, 20.12.2013. godine.

Presuda je ukinuta rješenjem Vrhovnog suda FBiH
broj 03 0 K 006506 14 Kž 2 od 14.05.2014. godine,
te su presudom Vrhovnog suda FBiH
broj 03 0 K 006506 14 Kžk od 08.04.2015. godine
optuženi S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. osuđeni na kaznu zatvora
u trajanju od po jednu godinu i osam mjeseci

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli u vijeću sastavljenom od sudije Rozalije Džanić kao predsjednika vijeća, sudija Begović Tenzile i Silve Stanković kao članova vijeća, uz sudjelovanje Amire Mehmedinović kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A., zbog krivičnog djela - ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, a po optužnici Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTRZ 0009626 10 od 18.08.2011.godine, koja je potvrđena dana 23.08.2011.godine, a izmjenjena na glavnom pretresu održanom dana 17.12.2013.godine, nakon održanog glavnog pretresa dana 20.12.2013. godine, u prisustvu Alme Džaferović tužitelja Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona, optuženih S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A., njihovih izabranih branitelja optuženog S.H.1, Amira Omerčehajića, branitelja optuženog O.N.1 zv. „D.“ Mirne Delalić i branitelja optuženog A.A., Mujčinović Šabana, advokata iz Tuzle, javno je objavio

P R E S U D U

1. OPTUŽENI S.H.1, sin I. i majke S.E., rođen ... godine u V., općina B., trenutno nastanje u H. ul. ..., po zanimanju automehaničar, oženjen, otac dvoje djece, ..., državljanin ... i ... JMB:..., neosuđivan,

2. OPTUŽENI O.N.1 zv. „D.“, sin Dž. i majke M.F., rođen ... godine u selu G.P., općina S., sa mjestom prebivališta u ..., općina L., po zanimanju vodoinstalater, oženjen, otac dvoje djece, ..., državljanin ... JMBG ..., neosuđivan

3. OPTUŽENI A.A., sin S. i majke D.F., rođen ... u J., općina B. sa mjestom prebivališta u mjestu M., općina B., penzioner, razveden, otac troje djece, ..., državljanin ... JMBG: ..., neosuđivan

K R I V I S U

ŠTO SU:

Dana 17.07.1995. godine oko 19,30 sati u mjestu Jasenica, općina Srebrenik, kao pripadnici Armije RBiH, vojne jedinice ... kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata **i oružanog sukoba** u Bosni i Hercegovini **i na području općine Srebrenik**, postupajući suprotno odredbi člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine i suprotno odredbi člana 4 stav 1 i 2 tačka a) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), **iako svjesni da civilu nanose ozbiljne i teške tjelesne povrede i snažnu fizičku i psihičku bol i patnju, što su i htjeli**, ispred kuće T.S. u kojoj je isti bio nastanjen, S.H.1 zaustavio autobus kojim je upravljao, a u kojem su se nalazili O.N.1 zv. „D.“, A.A. i određeni brojem pripadnika 243. Muslimansko-Podrinjske brigade, te nakon što su saznali da civilno lice ... nacionalnosti T.S. ne dozvoljava useljavanje u svoju kuću prisutnim izbjeglim civilnim licima sa područja S., S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. izašli iz **autobusa** i fizički nasrnuli na T.S. te ga tukući oborili na zemlju, a potom mu rukama i

nogama zadali više udaraca po cijelom tijelu nanijevši mu na taj način nagnječine kože čela obostrano, lica obostrano, posebno u predjelu njihovih jabučnih djelova, sa izlomljenošću kostiju lica posebno desno sa pomjeranjem ulomaka, gotovo difuznu krvnu podlivenost kože očnih kapaka, tri vodoravno postavljene rane-razderine vanjskog djela i okolice desnog obrvnog predjela, krvnu podlivenost gornje dvije trećine nosa sa višestrukom izlomljenošću nosnih kostiju sa pomjeranjem ulomaka ka nazad, lijevog dosredišnjeg djela bradka i sluznice unutrašnje strane obje usne pretežno lijevo, oguljotine-raznooblične promjera do oko 3x4 cm i ogrebotine kože donjeg djela prednje strane grudnog koša obostrano i gornjeg djela trbuha, višestruku serijsku izlomljenost rebara desno, niz različito postavljenih i raznoobličnih oguljotina i nagnječina kože promjera do oko 4x9 cm stražnje i gornje strane oba ramena i leđa obostrano, nanijevši mu na taj način teške tjelesne ozljede, **a zatim T.S. koji je bio u svjesnom stanju** unijeli u autobus i odvezli na lokalitet "Ciljuge" općina Živinice na prostor poligona kasarne 243. brigade **ARBiH** i tu ga ostavili; Iako svjesni da ostavljanjem civila T.S. na prostoru poligona kasarne 243. brigade **ARBiH na taj način istog izlažu javnosti, te da** mogu navesti druge **osobe da dovedu u opasnost i ugroze njegov život**, jer se na prostoru tog poligona nalazio veliki broj izbjeglih civilnih lica sa područja općine S.a koji su neprestalno dolazili, tim više što je T.S. iako **u svjesnom stanju bio** u nemogućnosti **zbog zadobijenih povreda** da se brani, **što su i htjeli**, pa je istu noć oštricom mehaničkog oruđa od strane nepoznatog izvršioca ili više njih T.S. nanesena velika i duboka rezna rana tipa klanja sa prednje strane središnjeg djela vrata sa potpuno ravno presječenim gornjim djelom dušnika, mišića obostrano i zida obje zajedničke karotidne arterije i obje jugularne vene što je dovelo do vanjskog iskrvarenja i smrti T.S..

Dakle, **kao saizvršioци** kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata izvršili napad na civilnu osobu onesposobljenu za borbu, a taj napad je **uzrokovao teške tjelesne ozljede i teško narušavanje zdravlja civila, na koji način su istom namjerno nanijeli snažni tjelesni i duševni bol i patnje i prema njemu nečovječno postupali.**

Čime su počinili krivično djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, pa ih sud na osnovu navedenog zakonskog propisa uz primjenu člana 41., 42 stav 2, 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ

O S U Đ U J E

1. OPTUŽENOG O.N.1 ZV. „D.“ NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 4 (ČETIRI) GODINE

2. OPTUŽENOG S.H.1 NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE

3. OPTUŽENOG A.A. NA KAZNU ZATVORA U TRAJANJU OD 1 (JEDNE) GODINE

Na osnovu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ optuženima se u kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u vojnom pritvoru i to: optuženima S.H.1 i A.A. od 23.07.1995. godine pa do 01.08.1995. godine, a O.N.1 zv. „D.“ od 19.07.1995. godine do 29.07.1995. godine.

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi su dužni da naknade troškove krivičnog postupka u iznosu od po 225,00 KM i da plate paušal sudu u iznosu od po 100,00 KM u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena T.A. sa imovinskopравnim zahtjevom se upućuje na parnični postupak.

O b r a z l o ž e n j e

Optužnicom Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona broj T03 0 KTRZ 0009626 10 od 18.08.2011. godine, optuženi su S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. da su učinili krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 173. stav 1. tačka a) i c) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BH) u vezi sa članom 29. KZBiH.

Navedena optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje dana 23.08.2011. godine, a izmjenjena je u pogledu činjeničnog opisa i pravne kvalifikacije na glavnom pretresu održanom dana 17.12.2013. godine, tako da je optuženima stavljeno na teret krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ.

Nakon potvrđivanja predmetne optužnice, izjašnjenja optuženih o krivnji, ovaj sud je zakazao ročište za glavni pretres na kojem je proveo sve dokaze predložene u optužnici, kao i dokaze predložene i od strane odbrane, a neke je i sam izveo.

Rješenjem Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj 03 0 K 006506 12 Kž od 15.05.2013. godine uvažanjem žalbi branitelja optuženih O.N.1 zv. „D.“ i A.A., a povodom te žalbe, na osnovu člana 324. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine, i u odnosu na optuženog S.H.1, ukinuta je presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 006506 11 K od 14.09.2012. godine i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

Postupajući po uputama Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine, ovaj sud je proveo sljedeće dokaze:

U uvodnoj riječi kantonalni tužitelj je naveo da će optužba u toku dokaznog postupka dokazati da su optuženi S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. učinili krivično djelo - ratni zločin protiv civilnog stanovništva – po izmjenjenoj optužnici na glavnom pretresu održanom dana 17.12.2013. godine, kojom je optuženima stavljeno na teret krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, te da će tužiteljstvo na glavnom pretresu izvesti sve dokaze predložene u optužnici i na glavnom pretresu neposredno i direktno ispitati svjedoke navedene u optužnici i to: T.A. u svojstvu oštećene, a svjedoke J.A., B.N., M.M.1, L.M.1, L.A., B.M.1, H.M., B.P., na okolnosti događaja iz činjeničnih navoda dispozitiva optužnice, te K.B., M.Dž., A.M., I.F.1 na okolnosti vremena u kome se ovaj događaj dogodio i preduzetim radnjama povodom izvršenog krivičnog djela, o disciplinskom postupku koji je vođen protiv optuženih u vezi sa ovim događajem, u svojstvu optuženih i drugim okolnostima koje predstavljaju bitne i odlučne činjenice u ovom predmetu. Nakon toga će tužitelj sudu staviti na uvid i materijalnu dokumentaciju navedenu u optužnici u koju će sud izvršiti uvid, te istu pročitati, pa će na osnovu iskaza svjedoka i materijalne dokumentacije dokazati da se optuženi učinili krivično djelo za koje su optuženi na način kako je to navedeno u potvrđenoj optužnici. Također, prisutni tužitelj je naveo da će dokazati da je krivično djelo počinjeno u vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, jer to proizlazi iz Odluke Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja u Bosni i Hercegovini, a koja oje objavljena u „Službenom listu RBiH“ broj: 7 od 20.06.1992. godine, u kojoj je u stavu 1. navedeno da se na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine proglašava ratno stanje, te da će dokazati svojstvo optuženih kroz iskaze saslušanih svjedoka i materijalnom dokumentacijom, a to su naredbe Armije BiH o provedenom disciplinskom postupku protiv S.H.1, A.A. i O.N.1 zv. „D.“ zbog premlaćivanja civilnog lica T.S.. Činjenicu da je T.S. imao

svojestvo i status civila tužitelj će dokazati iskazima svjedoka koje će saslušati na glavnom pretresu. Posljedice krivičnog djela, odnosno povrede koje je zadobio T.S., kao posljedicu radnji koje su udruženo preduzeli optuženi, tužitelj će dokazati neposrednim saslušanjem stalnog sudskog vještaka iz oblasti sudske medicine dr. Zdenka Cihlaža, koji će usmeno obrazložiti svoj nalaz i mišljenje o vrsti i težini povreda koje je zadobio T.S.. Na osnovu dokaza koje će izvesti na glavnom pretresu, tužitelj će dokazati da su optuženi, preduzimajući radnje navedene u dispozitivu optužnice, postupili suprotno odredbama međunarodnog prava i to odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine i suprotno odredbi člana 4. stav 1. i 2. Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949. godine o zaštiti žrtava unutrašnjih oružanih sukoba (Protokol II), te da će tužiteljstvo dokazati da su postupajući na ovaj način optuženi postupili u smislu odredbe člana ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. preuzetog KZ SFRJ, a nakon izvedenih dokaza tužiteljstvo će dokazati da su optuženi krivi zbog učinjenog krivičnog djela i da su odgovorni za isto, te će predložiti da ih sud za isto ogласi krivim i kazni po zakonu.

Nasuprot tome, odbrana optuženog O.N.1 zv. „D.“ nije dala uvodnu riječ, navodeći da odbrana ne prihvata uvodnu riječ, koju je dao raniji branilac optuženog O.N.1 zv. „D.“, nego je dala samo završnu riječ, dok su branioci optuženih S.H.1 i A.A. u uvodnoj riječi osporili navode optužbe da su optuženi učinili krivična djela za koja su optuženi, te da će odbrana dokazima optužbe, a po potrebi i svojim dokazima, dokazati da optuženi nisu učinili krivično djelo za koje su optuženi, te su osporili pravnu kvalifikaciju iz izmjenjene optužnice kojom je optuženima stavljeno na teret krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BH) navodeći da će odbrana dokazati da se u konkretnom slučaju radilo o običnom fizičkom sukobu između optuženih i oštećenog, koje je rezultiralo teškom tjelesnom povredom, ali da se ne radi o ratnom zločinu za koji su optuženi njihovi branjenici.

U toku dokaznog postupka provedeni su sljedeći dokazi optužbe i to: direktno i unakrsno je saslušana svjedokinja oštećena T.A., te su direktno i unakrsno saslušani svjedoci L.M.1 i L.A., te vještak sudske medicine Dr Zdenko Cihlarž, a u uz saglasnost stranaka pročitani su izkazi direktno i unakrsno ispitanih svjedoka i to: J.A., B.N., M.M.1, J.A., B.M.1, H.M., S.H.2, A.H., M.B., K.B., M.Dž., A.M., I.F.1, A.H., S.M., K.N., pročitani su nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Prof. DR Zdenko Cihlarž od 05.02.2011. godine: pročitani su dopis Odsjeka za pitanje i evidencije iz oblasti vojne obaveze Tuzla, Grupa za pitanje i evidenciju iz oblasti vojne obaveze Srebrenik broj 07/35-3/6-75/13 od 20.02.2013. godine, pročitani su izvještaji Vojne policije broj: 40/7419-04/95 od 18.07.1995 godine o prijavi da je pripadnik VP. ... brigade pronašao u krugu kasarne leš muškog NN lica, Službena zabilješka ARBiH, 24. Divizija KoV, Četa vojne Izvod iz knjige dnevnih događaja SJB Tuzla, Policijsko odjeljenje Tinja – pod rednim broj 479 od 17.07.1995 godine o prijavi da je pretučeno civilno lice T.S., zapisnik o uviđaju Višeg suda Tuzla Kri.45/95 od 18.07.1995. godine, zapisnik o vanjskom pregledu leša T.S. broj Kri.45/95 od 19.07.1995 godine, fotodokumentacija SJB Tuzla broj: 20/02-2-9-258/95 od 17.07.1995 godine, potvrda o smrti na ime T.S. broj: 1107/95 dostavljena od strane JZU Klinički centar Tuzla, nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka prof.dr.Zdenka Cihlarž od 05.02.2011 godine, zapisnik o saslušanju stručnog svjedoka prof. Dr. Zdenka Cihlarž od 17.08.2011 godine, naredba ARBiH za disciplinski postupak protiv A.A. od 20.07.1995 godine, naredba ARBiH za disciplinski postupak protiv S.H.1 od 20.07.1995 godine, naredba ARBiH za disciplinski postupak protiv O.N.1 zv. „D.“ od 20.07.1995 godine, karton lične- osobne karte na ime S.H.1, karton lične - osobne karte na ime O.N. zv. „D.“, karton lične -osobne karte na ime A.A., izvod iz CIPS baze za osumnjičene O.N.1 zv. „D.“, A.A. i S.H.1 od 22.12.2010 godine, službena zabilješka vojne policije ...Tuzla od 20.07.1995.godine, otpusno pismo za M.M.1 sa neurološke klinike u Tuzli od 20.09.2009. godine, zapisnik o saslušanju svjedoka B.M.1 dat u Ministarstvu sigurnosti,

Državna agencija za istragu i zaštitu, regionalni ured u Tuzli od 30.01.2009. godine, zatim u medicinsku dokumentaciju koju je dostavio CJB Bijeljina od 20.01.2012. godine, a odnosi se na medicinsku dokumentaciju B.M.1, zapisnik o saslušanju svjedoka K.B. koji je dat u Kantonalnom tužilaštvu TK 11.01.2011. godine, medicinska dokumentacija za K.B. izvod iz dnevnih događaja PS Srebrenik od 05.04.2012. godine, fotokopija iz knjige dnevnih događaja PS Srebrenik od 17.07.1995. godine, službena zabilješka Armije RBiH 24 divizija broj 70/7419-07/95, naredba vojne jedinice Tuzla od 20.07.1995. godine, kojim se O.N.1 zv. „D.“ određuje vojni pritvor od 10 dana, naredba vojne policije ... Tuzla od 20.07.1995. godine kojom se A.A. određuje vojni pritvor od 10 dana i vojni pritvor S.H.1, zatim izvod iz kaznene evidencije za optuženog O.N.1 zv. „D.“ koji je dostavio CJB Bijeljina, PS S.a broj 10-1-6/01-234-04-76/11 od 20.04.2011.godine, zatim izvod iz kaznene evidencije za optuženog S.H.1 koji je dostavio CJB Bijeljina, PS Bratunac broj 10-1-7/01-234-1-54/11 od 20.04.2011.godine, izvršen je uvid u fotokopiju potvrde o smrti T.S. od 17.07.1995. godine, zatim u fotokopiju stručnog organa za ocjenjivanje radne sposobnosti iz oblasti mirovinskog i invalidskog osiguranja za M.M.1 od 13.09.2006. godine, izvještaj Vojne policije broj 40/7419-04/95 od 18.07.1995 godine o prijavi da je pripadnik VP. ... brigade pronašao u krugu kasarne leš muškog NN lica, službena zabilješka ARBiH 24. Divizija KoV, Četa vojne Izvod iz knjige dnevnih događaja SJB Tuzla, Policijsko odjeljenje Tinja – pod rednim broj 479 od 17.07.1995 godine o prijavi da je pretučeno civilno lice T.S., zapisnik o uviđaju Višeg suda Tuzla Kri.45/95 od 18.07.1995. godine, zapisnik o vanjskom pregledu leša T.S. broj Kri.45/9 od 19.07.1995 godine, fotodokumentacija SJB Tuzla broj: 20/02-2-9-258/95 od 17.07.1995 godine, ovjerene fotokopije spiska „spisak platnih listi pripadnika 3. bataljona“ 3. bataljona minobacački vod Lokanj Republike Srpske vojske Republike Srpske, koji je izuzet iz Međunarodnog Haškog Tribunala pod brojem ..., koji je dostavila odbrana optuženog O.N.1 zv. „D.“. Cijeneći provedene dokaze posmatrano pojedinačno i u međusobnoj povezanosti ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Da je krivično djelo počinjeno za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini proizlazi iz Odluke o proglašenju ratnog stanja („Službeni list R BiH“ broj 7 od 20.06.1992. godine), koju je donijelo Predsjedništvo Republike Bosne i Hercegovine na sjednici od 20.06.1992. godine, u kojoj je u stavu 1. navedeno da se „na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine proglašava ratno stanje“.

Pri razmatranju sukoba u vezi sa događajima u opštini Jasenica, koji su se dogodili nakon pada zaštićene zone u S. u julu mjesecu 1995. godine, ovaj sud nalazi da je na cijeloj teritoriji bilo proglašeno ratno stanje Odlukom Presjedništva Republike Bosne i Hercegovine dana 20.06.1992. godine, pa se to odnosilo i na područje mjesta Jasenica, koje nalazilo pod kontrolom Armije BiH, tako da se navedeni događaj razmatra ne samo u odnosu na područje mjesta Jasenica, nego se razmatra u okviru tekućeg sukoba između vlade Republike Bosne i Hercegovine i snaga bosanskih Srba u cijelosti, a koje stanovište je prihvatio Međunarodni sud u Hagu u predmetu T.. Ovaj sud tako nalazi da bez obzira što u području Jesenica u vrijeme i mjestu kada je krivično djelo učinjeno nije bilo krupnih borbi da se i na tom području primjenjuje međunarodno humanitarno pravo, jer je dovoljno da je učinjeni zločin vezan za neprijateljstva u drugim djelovima teritorije, koju su kontrolisale sukobljene strane, kao što je slučaj u ovom predmetu. Naime, zbog događaja koji su se dogodili u S. u julu mjesecu 1995. godine, kao i činjenice da je mjesto Jasenica prije početka rata bila isključivo naseljena srpskim stanovništvom, koje se većim djelom za vrijeme trajanja sukoba iselilo iz mjesta Jasenica i da je u mjestu Jasenica ostao mali broj srpskog stanovništva, a među kojima su bili oštećeni i njegova supruga, to su preostali građani srpske nacionalnosti, koji su u datom vremenu bili u manjini bili zaštićeni međunarodno humanitarnim pravom, koje važi od početka oružanih sukoba i proteže se i na vrijeme posle prestanka neprijateljstava dok se ne postigne mir, ali u slučaju unutrašnjih sukoba, dok se ne postigne mirno rješenje na cijeloj teritoriji zaraćenih

država ili u slučaju unutarnjih sukoba na cijeloj teritoriji pod kontrolom neke od strana bez obzira da li se tu odvijaju stvarne borbe.

Također, u toku postupka je nesporno utvrđeno da je u julu mjesecu 1995. godine došlo do pada zaštićene zone S. u koju su ušli snage bosanskih srba, kojom prilikom je od strane bosanskih srba došlo do ubijanja i protjerivanja civilnog stanovništva iz zaštićene zone S. na dijelove teritorije BH, koje su bile pod kontrolom Armije BH, pa je tako došlo do velikog priliva izbjeglica na teritoriju koju je kontrolisala Armija BH, a među kojima je i mjesto Jasenica, koje je prije izbijanja ratnih sukoba na teritoriji Bosne i Hercegovine između snaga lojalnih vladi Republike Bosne i Hercegovine i snaga bosanskih Srba bilo naseljeno stanovništvom srpske nacionalnosti.

Da je oštećeni T.S. bio civil proizilazi iz dopisa Odsjeka za pitanje i evidencije iz oblasti vojne obaveze Tuzla, Grupa za pitanje i evidenciju iz oblasti vojne obaveze Srebrenik broj 07/35-3/6-75/13 od 20.02.2013. godine iz kojeg proizilazi da T.S. rođen ... godine u mjestu J., općina S. u službenoj evidenciji nije evidentiran da je bio pripadnik policije i Armije BiH, a da je oštećeni T.S. bio civil proizilazi i iz iskaza svjedoka oštećene T.A., koja je navela da je njen suprug T.S. bio invalid rada, jer je povrijeđen u ... u Š. gdje je radio neposredno prije izbijanja ratnih sukoba i da je pripremao papire za odlazak u invalidsku penziju i da je sve vrijeme trajanja rata do svoje smrti bio u J., a što su saglasno potvrdili i svjedoci L.M.1 i L.A., a to proizilazi i iz iskaza ostalih saslušanih svjedoka i to; svjedoka B.N.- pripadnika ... koji je određeno izjavio da je T.S. za sve vrijeme rata bio u J., dok su mu djeca bila negdje vani. Sud nije prihvatio navode odbrane optuženog O.N.1 zv. „D.“ da je oštećeni T.S. bio pripadnik 3. bataljona minobacački vod Lokanj Republike Srpske, a kao dokaz tome braniteljica optuženog O.N.1 zv. „D.“ je priložila ovjerenu fotokopiju „spisak platnih listi pripadnika 3. bataljona“ 3. bataljona minobacački vod Lokanj Republike Srpske vojske Republike Srpske, koji je izuzet iz Međunarodnog Haškog Tribunala pod brojem ..., na kojem je pod rednim brojem 25. navedeno da je lice „T.S.“, bez bilo kakvih drugih podataka vezano za datum rođenja, imena roditelja dana 30.06.1992. godine primilo iznos od 9.000 dinara. Ovaj sud nije prihvatio navedeni dokaz odbrane O.N.1 zv. „D.“, kojim je odbrana želila dokazati da oštećeni T.S. je bio pripadnik vojske RS, jer se navedeni dokaz, ne sadrži nikakvo obrazloženje, već je braniteljica optuženog O.N.1 zv. „D.“ samo naglasila da se u sadržaju istog navode platni spiskovi pripadnika 3. bataljona gdje se na jednom od njih nalazi ime T.S.. Međutim, samo puko navođenje imena i prezimena T.S. ne može se smatrati vjerodostojnim dokazom s obzirom da za navedeno lice, na koje se odnosi platni spisak, nije navedeno ime oca, datum rođenja, JMBG, i drugi personalni podaci, tako da dokaz na kome se nalazi neidentifikovana osoba, koja uistinu ima samo isto ime i prezime kao oštećeni, ne dokazuje da se radi eventualno o oštećenom, posebno što se često dešava da dolazi do preklapanja imena sa istim prezimenima, a braniteljica optuženog je bila dužna da predoči sudu, ime i prezime identifikovane osobe, dakle sa ostalim podacima kao što su ime oca, datum rođenja, JMBG, državljanstvo, posljednje mjesto prebivališta i slično, pa kako navedeni dokaz nema valjane podatke iz kojih bi sud utvrdio da se radi o oštećenom T.S. isti nije prihvaćen.

Da su optuženi O.N.1 zv. „D.“, S.H.1 A.A. bili pripadnici Armije BiH proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka službenih lica, pripadnika vojne policije I.F.1 i A.M. i Naredbi Armije BiH od dana 20.07.1995.godine o izricanju disciplinskih mjera zbog povrede vojne discipline, zbog čega je optuženima izrečena disciplinska mjera vojničkog pritvora u trajanju od 10 dana. Iz Naredbi broj 06-5538/1/95, 03-5538/2/95 i 03-5538/3/95 proizilazi da su pripadnicima Armije BiH vojna jedinica ..., A.A. sin S., S.H.1 sin I. i O.N.1 zv. „D.“ sin Dž. izričene mjere vojničkog pritvora u trajanju od po 10 dana jer su, kako to u obrazloženju naredbi stoji, „dana 17.07.1995. godine u selu „Jasenica“ u pijanom stanju pretukli lice T.S. iz sela „Jasenica“ pred njegovom kućom“. Te naredbe su potpisane od strane K.B. komadanta pukovnika 243-e muslimansko-podrinjske brigade, dok se u naredbama ispod rubrike

„službena zabilješka“ kao lica koja su saopštila naredbe optuženima navode ovlaštena službena lica, pripadnici vojne policije I.F.1 i A.M.. Tokom glavnog pretresa svjedocima optužbe I.F.1 i A.M. su predočene navedene naredbe, te su isti potvrdili vjerodostojnost, originalnost potpisa i izjavili da su oni zaista potpisali te naredbe, tako što je A.M. potpisao dvije naredbe, a I.F.1 treću naredbu. Također, su potvrdili da se na naredbama nalaze i potpisi komandanta pukovnika 243-e muslimansko-podrinjske brigade.

Način učinjenja krivičnog djela proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka i to: T.A., B.P., M.M.1, B.N., H.M., J.A., L.A., L.M.1, S.H.2 i B.M.1, a koji su u vrijeme izvršenja krivičnog djela bili prisutni na licu mjesta.

Iz iskaza svjedoka oštećene T.A. proizilazi da je ona sve do kritičnog događaja, koji se dogodio 17.07.1995. godine, živjela sa svojim suprugom T.S. u mjestu J., općina S., u njihovoj porodičnoj kući. Početkom rata u BiH, s obzirom da je Jasenica bila naselja srpskim stanovništvom, veći broj stanovništa se iselio, dok je manji broj srpskih porodica ostao u svojim kućama. U kuće vlasništvo srpskih porodica, koje su se zbog ratnih događanja iselili, su se uselili mještani muslimanske nacionalnosti. Nadalje je navela da je dana 17.07.1995.godine u njihovu porodičnu kuću došao M.M.1, koji je u Jasenici imao vikendicu, da su bili zabrinuti zbog pada S., jer je tih dana na područje Jasenice dolazio veći broj izbjeglica sa područja S., pa je ona upitala M.M.1 šta se dešava i da li oni moraju ići iz njihove kuće, ali je M.M.1 rekao da nikom ne daju u kuću. Dok su se njih troje nalazili u kući čula je kako se oko njihove kuće kreću i nalaze neki ljudi i da su neki od njih lupali na prozor i vrata, zbog čega su njen suprug T.S. i M.M.1 izašli iz kuće, a ona nije smjela da izađe iz kuće. Pošto su kućna vrata bila otvorena čula je kako neko od ljudi, koji su se nalazili pred kućom, govore da će se useliti u njihovu kuću, te je čula glasove drugih osoba koja dobacuju da ako njega puste u kuću da će oni njega ubiti. Navela je da ona te ljude nije vidjela da bi mogla tačno reći koji je od njih govorio, nego ih je samo čula. Čula je da je njen suprug rekao da će on predati ključeve od kuće u Mjesnu zajednicu, pa neka oni odluče ko će se useliti u njihovu kuću. Nakon toga je i ona izašla iz kuće i tada joj je T.S. rekao da idu, pa je zajedno sa svojim suprugom otišla do komšinice L.L., dok su ti ljudi-izbjeglice ostale pred njihovom kućom. Pošto je ona bila uznemirena i preplašena zbog tih događanja ona više nije izlazila iz L.L. kuće, dok su L.A., L.M.1 koji su bili kod L.L., zajedno s njenim suprugom T.S. negdje otišli i koliko je ona mogla shvatiti da su otišli u MZ Podorašje. Od tada ona svog supruga T.S. više nije vidjela, a niko od rodbine i komšija koji su dolazili kod L.L. dok je ona bila tu nije joj rekao šta je bilo sa T.S., iako ih je ona pitala za T.S. i sve vrijeme se nadala da će T.S. doći kući. Navela je da je sljedeći dan dolazila policija kojoj je ispričala šta se dogodilo, a kada je upitala gdje je njen T.S. rekli su da je u bolnici, a ona ni tada nije ni pomišljala da mu je bilo ko šta našao učinio, nego je mislila da mu je pozlilo. Kada je saznala da je T.S. u bolnici otišla je u Tuzlu kod T.S. strica i strine T.R. i S. i za smrt svog supruga je saznala kad su je doveli na groblje u Tuzli i kada je vidjela sanduk shvatila je da je njen muž ubijen. Ova svjedokinja je u ponovljenom postupku ostala kod ranijih navoda dodajući da je njen suprug prije rata radio u ... M., da je iz ... M. otišao u Š. u ... gdje je radio, da je tamo doživio povredu na radu i pred sam rat se vratio u Jasenicu kako bi sredio invalidsku penziju, jer više nije bio sposoban da radi, a u međuvremenu je počeo rat. Izjavila je da se pridružuje krivičnom gonjenju protiv optuženih i da postavlja imovinskopravni zahtjev koji će ostvarivati u parničnom postupku. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka-oštećene T.A., koja je detaljno opisala događaj koji se dogodio pred njihovom kućom i koja nije bila očevidac ubistva, odnosno smrti njenog supruga, ali je saglasno kao svjedok M.M.1, a i ostali saslušani svjedoci opisala događaje pred njihovom porodičnom kućom navodeći da su pred istu došle izbjeglice sa područja S., nakon pada iste i koje su pokušale da se u istu usele, a čemu se njen suprug protivio, pa je njen iskaz cijeneći sa ostalim iskazima saslušanih svjedoka, posebno sa iskazom svjedoka M.M.1, L.A., L.M.1, H.M., B.P., u cijelosti prihvatio u dijelu koji se odnosio na događaj koji je prethodio navedenom događaju, a ova svjedokinja je posvjedočila odlučnu činjenicu da je T.S. bio civil.

Iz iskaza svjedoka B.P. proizilazi da se, kritičnog dana nalazio zajedno sa T.S. pred T.S. kućom, kada se zaustavio autobus, u kojem je bila vojska, odnosno pripadnici Armije BH, da je vidio da su iz autobusa izašla trojica vojnika Armije BiH, koji su išli prema njemu i T.S.. U momentu kada su ušli u dvorište i prilazili, vidio je kako je jedan od vojnika pitao: „Šta je ovo ovdje i zašto se narod skupio?“, da bi zatim prisutne žene glasno rekle: „Jao evo O. brata, zeta i šure!“ i glasno zapomagale govoreći: „Ne da nam četnik u kuću!“. Potom je jedan od tih vojnika upitao: „Ko je ovdje domaćin kuće, vlasnik kuće?“, da bi se T.S. odmah javio i rekao da je on vlasnik kuće, te je odmah jedan od vojnika uhvatio T.S. za kosu lijevom rukom, dok je u desnoj ruci držao pištolj i tim pištoljem ga udario u čelo, nakon je T.S. odmah zadržao, a taj vojnik ga je udario još dva do tri puta, nakon čega ga je pustio, te je T.S. pao na zemlju. Kada je T.S. pao na zemlju prišla su i druga dvojica vojnika koji su počeli da udaraju T.S. po glavi, licu, čelu, stomaku i drugim dijelovima tijela, što se sve odvijalo brzo, a svjedok je zapazio da je T.S. krv curila iz nosa, usta i ušiju, zbog čega je on već tada posumnjao da T.S. od posljedica udaraca neće preživjeti, pogotovo kada je, kako kaže, vidio T.S. kako se trese, odnosno drhti. Poslije premlaćivanja prema iskazu ovog svjedoka sva trojica vojnika uhvatili T.S. za ruke i noge unijeli ga u autobus. Ovaj svjedok je određeno naveo da su ta tri vojnika tom prilikom zaprijetili svim prisutnima da se niko od njih ne pokušava umiješati, jer će svima u suprotnom biti isto tako. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz ovog svjedoka, koji je bio neposredni očevidac događaja i koji se u momentu dešavanja izlaska optuženih iz autobusa i dolaska pred kuću oštećenog T.S. bio u društvu sa oštećenim T.S. i opisao događaj koji se dogodio, a koji iskaz nije u suprotnosti sa iskazima ostalih saslušanih svjedoka, pa ga je u sud u cijelosti prihvatio.

Saglasno proizilazi i iz iskaza svjedoka B.N. i H.M., koji su u to vrijeme bili pripadnici ..., Istureno odjeljenje Podorašje, s tim da je H.M. bio ..., pa tako iz njihovih saglasnih iskaza proizilazi da je nakon pada S. veći broj izbjeglica došao na područje Podorašja, koje je bilo nastanjeno većinom srpskim življem, pa su zbog te situacije pripadnici te policijske uprave non stop patrolirali tim područjem i tim selima da vide kakva je situacija, bojeći se escesnih situacija, pa su tako imali po dvije patrole u mjestu Jasenica, gdje su patrolirali 24 sata. Nakon pada S. bilo je više slučajeva da su se mještani Jasenice obraćali policijskoj upravi zbog problema sa izbjeglicama, koje su pokušavale da se usele u njihove kuće, a između ostalih mještana obraćao se i oštećeni T.S., koji je rekao da ne dozvoljava izbjeglicama da se usele u njegovu kuću. Nadalje su saglasno naveli da je u tom periodu 90% kuća, čiji su vlasnici bili srpske nacionalnosti bilo useljeno, jer su se mještani Jasenice srpske nacionalnosti već iselili, napustili svoje kuće, u koje su bile useljene izbjeglicama sa područja koje su kontrolisali bosanski srbi. Svjedok B.N. je u svom iskazu naveo da je oštećeni T.S. za sve vrijeme rata bio u J., a da su mu djeca bila negdje vani. Ovi svjedoci su naveli da im se u policijskoj ispostavi obratio oštećeni T.S. i rekao im da ne dozvoljava da se u njegovu kuću usele izbjeglice, koje su opkolile njegovu kuću sa namjerom da se u istu usele. Oni su mu rekli da se malo smiri i ohladi, jer je imao kuću sa dva sprata i potkrovljem. Povodom prijave T.S., njih dvojica su zajedno sa kolegom D.Z. došli pješke do kuće T.S. i pred T.S. kućom zatekli veći broj uniformisanih lica i civila žena i djece, koji su htjeli da uđu u kuću T.S., pa je svjedok H.M. naveo da vidjevši tu situaciju pred T.S. kućom, koja je bila naelektrisana pokušali su istu da smire, da bi se ubrzo iz pravca gornjeg dijela Jasenica naišla dva autobusa u kojima se nalazila vojska Armije BiH, koja je bila naoružana i da se jedan autobus zaustavio pored T.S. kuće i da je iz autobusa je izašlo nekoliko vojnika, a B.N. je naveo da su izašla dva vojnika, od kojih je on prepoznao vozača autobusa, jer ga je svakodnevno viđao da vozi autobusom vojsku, dok drugog nije poznavao. Kada su ta dva vojnika izašla iz autobusa, čuo je kako jedan od njih dvojice pita izbjeglice ko ne da uselit u kuću, pa su prišli oštećenom T.S., pa je jedan od njih dvojice izvadio pivsku flašu iz džepa i udario T.S. u glavu. Ovaj svjedok je na glavnom pretresu prepoznao optuženog S.H.1 kao vozača i optuženog O.N.1 zv. „D.“, kao brata O.N.2, čiji je nadimak bio „D.“, s time što je on naveo da je O.N.1 zv. „D.“ tada imao izrazito veću bradu, dok je svjedok H.M. naveo da se jedan od tih vojnika za kojeg je kasnije saznao da se

radi o bratu O.N.2 po imenu O.N.1 zv. „D.“, se odmah obratio pitajući „Ko to zabranjuje ulazak u kuću” psujući majku i prijeteći da će sve pobiti. Da bi taj i još dva vojnika sa njim su počeli tući T.S. i to rukama i nogama po cijelom tijelu tako da su ga oborila na zemlju i tukli ga jedno 15-ak minuta. Četvrti vojnik koji je izašao iz autobusa je u ruci držao nož, odnosno bajonet i zaprijetio prisutnima kao i njima iz policije da ne smiju prići da pomognu T.S.. Nakon toga ta četvorica vojnika uzimaju T.S. te ga ubacuju u autobus i to onaj iz kojeg su njih četvorica prethodno izašli. Ubacili su ga na prednja vrata autobusa, navodeći da su T.S. bukvalno vukli, jer on nije mogao ići nogama, a po njegovom nekom viđenju, činilo mu se da je on tada već bio mrtav, jer nakon tog premlaćivanja nije davao nikakve znakove da je bar pri svijesti. Nakon što su ga ubacili u autobus krenuli su u pravcu Podorašja. On sa kolegama policajcima nisu smjeli reagovati, odnosno poduzeti bilo šta, jer se radilo o dva autobusa naoružanih vojnika. Krenuo je odmah do Srebrenika i o tome obavijestio načelnika policijske uprave I.F.2. Načelnik je sa krim policijom otišao odmah na teren te su oni preuzeli dalje vođenje predmeta. Nakon par dana je putem javnog pogovora čuo daje to bila kao nekakva O.N.2 vojska, te da je jedan od tih vojnika odnosno inicijator tog incidenta bio brat O.N.2, O.N.1 zv. „D.“. Sud je u cijelosti prihvatio iskaze ovih svjedoka, koji su bili neposredni očevici događaja, koji su kao pripadnici policije po prijavi T.S. izašli na lice mjesta i došli pred kuću T.S. pred kojom se nalazio veći broj izbjeglica, koje su nasilno pokušavali da uđu u kuću i koji su vidjeli dolazak autobusa koji je prevozio pripadnike Armije BH i njihov izlazak iz autobusa, kojom prilikom je svjedok B.N. prepoznao među njima optuženog S.H.1 i optuženog O.N.1 zv. „D.“, koga je prepoznao i svjedok H.M. navodeći da se radi o osobi poznatoj po nadimku „D.“ i koji je prvi udario oštećenog T.S., a svjedok B.N. je izjavio da je oštećeni od strane optuženog O.N. zv. „D.“ udaren flašom u glavu oštećenog T.S. i opisao događaj koji se dogodio, a koji iskaz u većem dijelu nije u suprotnosti sa ostalim iskazima, izuzev u pogledu predmeta kojim je optuženi O.N.1 zv. „D.“ udario T.S., jer je svjedok B.P. naveo da je T.S. udaren pištoljem u glavu, a svjedok H.M. flašom, pa sud prihvate iskaze ovih svjedoka da je optuženi O.N.1 zv. „D.“ predmetom, najvjerovatnije pištoljem koji je izvadio iz pojasa udario oštećenog, dok su u ostalim dijelovima iskazi uglavnom saglasni, a koji su bili neposredni očevici događaja i koji su potvrdili odlučnu činjenicu da se policija, odnosno pripadnici policije, nalazila na licu mjesta i da nisu reagovali, jer su se bojali sukoba sa pripadnicima Armije BH, a ovi svjedoci su također potvrdili da su optuženi izašli iz autobusa, od kojih je B.N. prepoznao optužene S.H.1 i O.N.1 zv. „D.“, a H.M. O.N.1 zv. „D.“, kao osobu koja je prva izašla iz autobusa i pitala ko ne da da se useli u kuću i kada je oštećeni rekao da je njegova kuća istog udario flašom u glavu, nakon čega je počeo tući oštećenog T.S., a nakon čega su ga tukla još dva lica od kojih je udaraca pao na zemlju i tu su ga tukli rukama i nogama i potom uzeli ispod ruku i unijeli u autobus, a koji iskazi nisu u suprotnosti sa ostalim iskazima, pa ih je u sud u cijelosti prihvatio.

Svjedok J.A., naveo je da je bio pripadnik Armije BH i da bio u istoj jedinici sa svojim drugom L.A. sa kojim je otišao u Jesenicu kod L.A. brata, kako bi L.A. posjetio svoju majku, koja je bila kod njegovog brata, posebno zbog događaja koji su se dešavali nakon pada S. prema stanovništvu srpske nacionalnosti. Kada su završili posjetu L.A. majci, krenuli su kući i tako došli do oko 30 metara ispred kuće T.S., ispred koje se nalazila grupa ljudi i žena koji su galamili, navodeći da je vidio da se ispred T.S. kuće zaustavio jedan autobus i da su iz njega izašla 2 -3 pripadnika Armije BiH, koji su ušli u dvorište T.S. kuće, te je vidio da su ti vojnici tukli T.S., rukama, bokserima i nogama i da je to premlaćivanje trajalo 2-3 minuta; da je T.S. od siline udaraca pao na zemlju, nakon čega su ti vojnici T.S. djelimično vukući, a djelimično noseći uvukli u autobus, da su ga i nosili i vukli za obje ruke. Sjeća se da T.S. nije bio pri svijesti, da za vrijeme premlaćivanja ovim vojnicima niko nije smio prići kako bi pomogao T.S., jer su ti vojnici bili jako agresivni. Saglasno je naveo i svjedok L.A. navodeći da je on kao lice ... nacionalnosti od početka 1992. godine bio pripadnik Armije RBiH i član ..., da su mu u Jasenici živjeli roditelji, da je u Jasenicu došao zajedno sa J.A., svojim drugom i pripadnikom u Armiji BiH. Nadalje je naveo da je bio je prisutan kada je u kuću njegovog

brata došao T.S. i rekao da izbjeglice napadaju na njegovu kuću i da žele da uđu u njegovu kuću, zbog čega su on, J.A. i njegov brat L.M.1 zajedno sa T.S. otišli do Podorašja u Mjesnu zajednicu, a potom i policiju, pošto oni kao pripadnici Armije BiH nisu imali nikakva ovlaštenja da nešto poduzimaju, jer je policija civilna vlast koja je tu sprovodila zakon. U Podorašju nisu našli nikoga, pa su do Jasenice, koja je udaljena oko 4 km, naišli na policijsku patrolu, koju su obavijestili da T.S. ima problema sa izbjeglicama i oni su rekli da će doći kod T.S. kuće, gdje su i oni krenuli. Nadalje je naveo da je policija pokušala da reaguje da spriječi to, međutim, policajcima je rečeno "hoćete li i vi da dobijete isto" nakon čega se policajci povukli. Naveo je, da je došao pred kuću T.S., kada je naišao autobus koji se zaustavio ispred dvorišta kuće T.S., pa je vozač otvorio prozor i pitao: „Šta se tu dešava!“, te da je jedna od žena rekla: „Ne da nam četnik da uđemo u kuću!“, nakon čega su odmah izašli vojnici iz autobusa, ušli u dvorište i pitali: „Ko je taj?“, a nakon što je T.S. rekao da je on vlasnik kuće, 4-5 vojnika su govoreći „Šta ti ne daš!“, odmah počeli tući T.S. rukama i nogama, što je trajalo od 2-3 minuta, da bi T.S. odmah pao na zemlju. Svjedok je izjavio da je u njemu u tom momentu doza straha bila velika, jer je izgled tih vojnika bio takav koji on do tada nikada nije imao priliku vidjeti, te je zaključio da su ti vojnici koji su tukli T.S. bili u alkoholisanom stanju sa izraženim bijesom u očima. Naveo je da je policija pokušala da reaguje, međutim ti vojnici su se obratili patroli riječima: „Hoćete li i vi da dobijete isto!“, zbog čega se patrola povukla, a svjedok je tu prijetnju veoma ozbiljno shvatio. Svjedok je nadalje izjavio da je vidio da su T.S. isti vojnici nakon što su ga pretukli, uhvatili ispod ruku i ubacili u autobus, a da je T.S. kada su ga unosili u autobus svjedoku izgledao kao „vreća“. Jednog od vojnika, koji je bio prisutan u neposrednoj blizini dok je T.S. bio premlaćivan, svjedok prepoznao kao lice po nadimku „D.“ i po prezimenu O. koji mu je bio poznat od prije, jer ga je par puta viđao u Tuzli. Opisao je O. u to vrijeme kao visokog i mršavog čovjeka sa smeđom kosom i bradom. Svjedok L.M.1, koji je brat L.A., naveo je živio u očevoj vikendici od 1990. godine, da je njegova kuća udaljena od kuće T.S. 100-200 m, da je T.S. bio njegov komšija i kum i da ga je poznavao od malena. Ovaj svjedok je potvrdio da su nakon pada S. izbjeglice naseljavali kuće srpskog stanovništva, krenuli su redom počevši od njegove kuće, pa nadalje. T.S. mu je rekao da ima problema sa izbjeglicama koji žele da se usele u njegovu kuću, pa se obratio njemu za pomoć, pa su zajedno krenuli do obližnje policijske stanice i Mjesne zajednice. Pošto se kod njega nalazio njegov brat L.A. i njegov drug J.A., koji su bili pripadnici Armije BiH, zajedno su sa T.S. krenuli u policijsku stanicu u Podorašje, koja je bila udaljena oko 200 m. U odjeljenju te policijske stanice rečeno im je da idu u Mjesnu zajednicu Jasenica, pa su otišli tamo i naišli na isturenu patrolu, koja im je rekla da će poslati patrolu na lice mjesta. Kad su im rekli da će poslati patrolu oni su odmah krenuli pred T.S. kuću. Kad su se vratili pred T.S. kuću tu su zatekli grupicu žena i djece oko maksimalno 20 žena i djece, a tu je bio poneki muškarac. Njih četvorica, J.A, L.A., T.S. i on stali su pred T.S. kuću i pred tu grupicu ljudi. Žene su vikale i ubjeđivale T.S. da ih pusti u kuću, da bi u tom momentu naišao autobus sa vojnicima Armije BiH, te se zaustavio i vozač autobusa otvorio prozor i pitao šta se dešava, a neko do tih izbjeglica mu je rekao da se ne dozvoljava da se usele u kuću. Odmah po tom iz autobusa su izašla dva ili tri vojnika i došla pred T.S. kuću. Vidjevši da bi tu moglo doći do većih problema njegov brat L.A. mu je rekao da se povuče, te je on preko obližnjih njiva iza T.S. kuće otišao svojoj kući, a njegov brat L.A. je došao i odveo njihovu majku u Tuzlu rekavši mu da su T.S. odveli u autobusu. Sutradan se čuo sa bratom i on mu je rekao da je T.S. ubijen, da su ga našli kod Ciljuga na Dubravama. Sud je u cijelosti prihvatio iskaze svjedoka L.M.1, L.A. i J.A., koji su bili očevici događaja i koji se u tom momentu nalazili u društvu sa oštećenim T.S. i opisali događaj koji se dogodio, a koji iskazi nisu u suprotnosti sa ostalim iskazima, posebno sa iskazima svjedoka B.N., H.M. i B.P., pa ih je u sud u cijelosti prihvatio. Ovi iskazi su saglasni i nisu međusobno suprotni sa ostalim dokazima u odlučnim činjenicama.

Svjedok S.H.2 izjavio da je vidio autobus, koji se zaustavio ispred T.S. kuće i da je neko iz autobusa pitao: „Šta je bilo?“, da bi žene koje su se nalazile u dvorištu T.S. kuće odgovorile: „Nemamo gdje, čovjek ne da u kuću!“ Zatim su pitali: „U čemu je problem?“, a one su odgovorile:

„Ima ..., ne da u kuću!“. Tada je vojnik upitao: “Šta ne da, kako?“ nakon čega su vojnici izašli iz autobusa i tada je nastala gužva. Svjedoku je na glavnom pretresu predložen njegov iskaz koji je dao Državnoj agenciji za istragu i zaštitu, Regionalni ured Tuzla, zapisnik o saslušanju broj P-16-14-04-2-44/08 od 26.07.2011. godine, kojom prilikom je pročitan dio iskaza svjedoka iz tog zapisnika kada je izjavio: „nakon nekog vremena došli smo pred kuću jednog čovjeka za kojeg znam da je bio .... Kasnije sam čuo da se zove T.S.. Pred kućom se zaustavio jedan autobus, a u unutrašnjosti autobusa je bila vojska Armije BiH. Iz istog je izašlo nekoliko vojnika koji su krenuli prema njima. Kada su došli do nas neko od prisutnih je rekao da ... ne da da se usele kod njega. Odmah potom neki od tih vojnika su počeli udarati navedenog ..., a potom su ga odvezli autobusom „nakon nekog vremena došli smo pred kuću jednog čovjeka za kojeg znam da je bio ... i da se zove T.S. i da se ne sjeća se da li su ga unijeli ili uveli u autobus“. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz ovog svjedoka, koj je bio očevidac događaja i koji se u tom momentu nalazio u dvorištu sa izbjeglicama i koji je na identičan način opisao događaj koji se dogodio saglasno kao i ostali svjedoci koji su bili u društvu sa T.S., a koji iskaz nije u suprotnosti sa iskazima B.N., H.M., M.M.1, J.A., L.A. i L.M.1, pa ga je u sud u cijelosti prihvatio.

Navedeno je potvrđeno od strane svjedoka B.M.1, čiji iskaz je shodno članu 288. stav 2. ZKP FBiH iz opravdanih razloga pročitan na glavnom pretresu. Ovaj svjedok je naveo da je tokom 1995.godine živio u porodičnoj kući u J., da je bio komšija oštećenog T.S., da je sredinom jula mjeseca 1995.godine, zbog pada S. u Jasenicu su počele dolaziti izbjeglice iz S. i useljavati se u kuće mještana srpske nacionalnosti. Kritičnog dana je bio u dvorištu svoje kuće, koja se nalazi preko puta kuće T.S., tako da se iz njegovog dvorišta vidi direktno dvorište T.S.. Iz svog dvorišta je vidio da su u njegovu dvorište došle izbjeglice uglavnom žene i djeca i tražile da se usele u njegovu kuću, te je vidio da je T.S. od svoje kuće otišao u pravcu Podorašje i da se nakon izvjesnog vremena vratio sa dvojicom policajaca čija imena ne zna, te da su sa njime došli i L.A. i njegov drug, koji je bio sa štakama i koji su bili pripadnici Armije BiH. Nadalje je naveo da je vidio da se ispred njegove kuće zaustavio autobus iz koga je izašlo nekoliko vojnika, da od mnoštva prisutnog svijeta nije vidio šta ti vojnici rade, ali da je vidio da tri do četiri vojnika unose T.S. u autobus, nakon čega je autobus odmah krenuo prema centru Jasenica. Svjedok je opazio da je tog dana kada je T.S. odveden autobusom na sebi imao farmerice i majicu plave boje, te da je sutradan čuo da je T.S. pronađen mrtav, zaklan u Ciljugama. Saglasno je potvrdio i svjedok M.M.1, čiji iskaz je shodno članu 288. stav 2. ZKP-a FBiH pročitan na glavnom pretresu, potvrdio je da se sjeća da je kritičnog dana svratio kod T.S. u njegovu porodičnu kuću, u kojoj su bili T.S. i njegova supruga T.A., naveo je da mu se tom prilikom požalio T.S. kako mu dolaze izbjeglice i zahtijevaju od njega da napusti kuću kako bi se uselile u njegovu kuću i da on više ne zna šta da radi, a u to se svjedok i sam uvjerio, jer su i tog dana dok je on bio kod T.S., izbjegla lica dolazila pred T.S. kuću, kucala na prozor i zahtijevala da se usele u kuću. Nadalje je naveo da je oko 19.00 sati neko počeo da lupa po prozoru, a T.S. je rekao „evo ih opet, šta da radim hoće da napustim kuću“ i da mu je tada rekao da su mu taj dan u više navrata dolazile izbjeglice iz S., koje su tražile da se on i njegova porodica isele iz kuće kako bi se oni mogli useliti. Nakon toga je on zajedno sa T.S. i njegovom suprugom izašao van kuće, a T.S. je zaključao ulazna vrata kuće. Napolju su vidjeli tri čovjeka koji su bili u civilnoj odjeći sa još oko 5 ženskih osoba. Pitali su ko je vlasnik, a kad je T.S. rekao da je on, oni su mu rekli da treba da se iseli iz kuće da bi se oni mogli useliti našta im je T.S. rekao da smatra da to ne može tako, te je predlagao da odu u Mjesnu zajednicu i da ljudi iz mjesne zajednice izvrše raspored po kućama pa ako se tada kaže da on mora napustiti kuću da će je oni napustiti. Nakon toga je došlo i do svađe, prilikom koje su pomenuti ljudi govorili da su oni istjerani iz svojih kuća od strane Srba pa će i oni tako postupiti. Vidjevši da može doći do većih problema on se malo udaljio, a i T.S. je bacio ključ od kuće i zajedno sa svojom suprugom krenuo prema kući punice L.M.2, koja je od T.S. kuće udaljena oko 1 km, a on je sjeo u svoje auto i otišao prema kući svoje majke. Nadalje je naveo da je vidio dok je bio ispred T.S. kuće da su iz pravca mjesne zajednice naišla dva uniformisana policajca kojima se T.S. obratio da mu pomognu, a oni su rekli da se njihova smjena završila i da oni nemaju ništa s tim. Čim su se udaljili ispred kuće navedeni ljudi su ušli u T.S. kuću. Sud je u cijelosti prihvatio iskaze

B.M.1 i M.M.1, koji su međusobno saglasni i koji nisu međusobno suprotni koji su potvrdili odlučne činjenice da su kritičnog dana izbjeglice iz S. došle pred kuću T.S. u namjeri da se u istu usele, da se T.S. tome protivio i da se obratio za pomoć policijskoj ispostavi u Podorašju i mjesnoj zajednici, da se T.S. vratio pred kuću i da su tu bili pripadnici policije, ali da nisu intervenisali kada se tu zaustavio autobus pun vojske i istukao T.S. i unio u autobus.

Da su upravo optuženi fizički pretukli T.S. i da su bili pripadnici Armije BiH proizilazi iz Naredbi Armije BiH od dana 20.07.1995.godine o izricanju disciplinskih mjera zbog povrede vojne discipline, zbog čega je optuženima izrečena disciplinska mjera vojničkog pritvora u trajanju od 10 dana. Iz Naredbi broj 06-5538/1/95, 03-5538/2/95 i 03-5538/3/95 proizilazi da su pripadnicima Armije BiH vojna jedinica ..., A.A. sin S., S.H.1 sin I. i O.N.1 zv. „D.“ sin Dž. izrečene mjere vojničkog pritvora u trajanju od po 10 dana jer su, kako to u obrazloženju naredbi stoji, „dana 17.07.1995.godine u selu „Jasenica“ u pijanom stanju pretukli lice T.S. iz sela „Jasenica“ pred njegovom kućom“. Te naredbe su potpisane od strane K.B. komadanta pukovnika 243-e muslimansko-podrinjske brigade, dok se u naredbama ispod rubrike „službena zabilješka“ kao lica koja su saopštila naredbe optuženima navode ovlaštena službena lica, pripadnici vojne policije I.F.1 i A.M.. Tokom glavnog pretresa svjedocima optužbe I.F.1 i A.M. su predočene navedene naredbe, te su isti potvrdili vjerodostojnost, originalnost potpisa i izjavili da su oni zaista potpisali te naredbe, tako što je A.M. potpisao dvije naredbe, a I.F.1 treću naredbu. Također, su potvrdili da se na naredbama nalaze i potpisi komadanta pukovnika 243-e muslimansko-podrinjske brigade.

Također, u svom iskazu datom u istrazi, svjedok K.B., čiji iskaz je shodno članu 288. stav 2. ZKP FBiH, pročitan na glavnom pretresu, naveo je da, nakon što su mu pročitane sve tri naredbe na osnovu kojih se disciplinski kažnjavaju S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. kao pripadnici Armije BiH vojne jedinice ..., zbog premlaćivanja civila T.S., te da se na tim naredbama nalazi njegov potpis kao ... i da na naredbama stoji pečat na kome piše 243. Muslimansko-podrinjska brigada, potvrdio je da se tih akata sjeća. Svjedok je također potvrdio da se u to vrijeme nalazio na mjestu ... navedene brigade, pa kada je vidio o čemu se radi, zapravo da su ti navedeni vojnici pretukli civila T.S. lično je zahtijevao da isti budu disciplinski kažnjeni, da je on potpisao sve tri navedene naredbe, da je bilo jasno da je vođen postupak, da su utvrđeni propusti optuženih i da je donesena odluka da se istima izrekne disciplinska mjera, da je ubjeđen da je postupak proveden kako treba i da je u naredbama napisano ono što je i konstatovano i da je sve što je ovaj svjedok obavio prema svojim dužnostima bilo u okviru njegove nadležnosti. Svjedok je potvrdio vjerodostojnost, autentičnost i originalnost potpisa na naredbama.

Svjedok I.F.1 na glavnom pretresu potvrdio je da je u julu mjesecu 1995. godine bio u odjeljenju za službu vojne policije II Korpusa Armije BiH. Kada se radilo o disciplinskim predmetima ili nekim lakšim slučajevima bile su nadležne jedinice nižeg nivoa, dok su teži slučajevi bili u nadležnosti vojne jedinice kojoj je svjedok pripadao. Sjeća se da je u mjesecu julu 1995. godine najviše radio sa A.M.. U pogledu kritičnog događaja, prijava je došla od vojne policije 24. divizije Živinice i istu nije lično zaprimio, već je o sadržaju prijave upoznat naredno jutro na sastanku, kada je saznao da je zvala vojna policija jer je na lokalitetu Ciljuga gdje je smještena 243. muslimanska brigada pronađeno mrtvo tijelo NN lica, odnosno da je lice zaklano. Svjedok je nadalje izjavio da se sjeća da su inspektori Centra javne bezbjednosti Tuzla izašli na lice mjesta i obavili uviđaj u prisustvu tadašnjeg istražnog sudije Višeg vojnog suda u Tuzli. Toga dana oko 3 sata i 15 minuta inspektor po imenu E. pozvao ga je i saopštio da je identifikovano lice koje je pronađeno zaklano, te da postoji sumnja da bi se u vezi izvršenja krivičnog djela mogli dovesti određeni pripadnici Armije BiH, obzirom da je lice dovezeno iz sela Jesenica, sa vojnim autobusom koji su vozili pripadnici Armije BiH. Svjedok se sjeća da je u depeši koju je CJB Tuzla dobila od SJB Srebrenik pisalo da je došlo do nereda i da su pripadnici Armije BiH imali fizički kontakt sa civilnim licem, koje je potom odvezeno autobusom kojim su se prevozili pripadnici Armije BiH. Od tog momenta svjedok je sa kolegom M., a u cilju utvrđivanja ko je i na koji način

odveo ovo civilno lice iz Jesenice na Ciljuge izvršio određene provjere, a o događaju je izvijestio svoje pretpostavljene u Korpusu, komandu brigade iz koje su ti pripadnici poticali, te zahtjevao da se oni pronađu. Sjeća da su istog dana ti vojnici pronađeni i da je prvi priveden O.N.1 zv. „D.“, a potom i ostala dvojica pripadnika Armije BiH, te je sa njima obavljen razgovor. Svjedok je posvjedočio da je on sugerisao komadantu 243. muslimansko podrinjske brigade da postoji zakonski osnov da se protiv istih vojnika pokrene disciplinski postupak i da se izreknu disciplinske mjere obzirom da su ti vojnici pretukli civilno lice, unijeli ga u autobus i odvezli autobusom sa pripadnicima Armije BiH na Ciljuge. Nakon što je dokumentacija kompletirana, dostavljena je krivična prijava protiv NN lica zbog izvršenog krivičnog djela ubistva. Kako nadalje iskazuje svjedok je istakao da je on, izvijestio i upoznao dežurnog istražnog sudiju Okružnog vojnog suda i dežurnog vojnog tužioca Okružnog vojnog tužilaštva Tuzla o navedenom događaju, tako da su u taj slučaj bile uključene sve službe i istražni organi. Svjedok je istakao da u spisu koji su on i njegove kolege predale mora postojati presjek stanja gdje je cjelokupan događaj premlaćivanja i daljeg postupanja prema oštećenom T.S. hronološki opisan. Nakon što je tužilac predočio na glavnom pretresu svjedoku službenu zabilješku vojne jedinice ... T. od 20.07.1995. godine, svjedok je potvrdio da se na istoj nalaze njegov potpis kao i potpis A.M., te je potvrdio da je ta Službena zabilješka upravo presjek stanja koji je pominjao. Tužilac je također predočio svjedoku i naredbu broj 03-5538/3/95 od 20.07.1995. godine, nakon čega je svjedok potvrdio da se na istoj nalazi njegov potpis, i da je to naredba o izricanju disciplinske mjere vojničkog pritvora što je komandant 243. muslimansko podrinjske brigade izrekao u konkretnom slučaju O.N.1 zv. „D.“, te je ispod potpisa ... K.B. on kao ovlaštena službena osoba potpisao službenu zabilješku u kojoj se konstatuje da je O.N.1 zv. „D.“ naredba saopštena dana 20.07.1995.godine u 17,20 sati, da je imenovani pritvoren dana 19.07.1995.godine u 17,25 sati, te se na toj službenoj zabilješci nalazi i potpis O.N.1 zv. „D.“. Na upit tužioca: „Dok ste uzimali izjave od O.N.1 zv. „D.“ i ostalih vezano za taj fizički napad kako je teklo uzimanje izjave? Jesu li optuženi potvrdili prisustvo toga dana? Svjedok je potvrdio da jesu i objasnio da je od optuženih uzeta izjava u prisustvu zapisničara i ovlaštenih lica na zapisnik i nikakve vrste prisile na njih nije bilo. Isto tako i svjedok A.M. nakon predočavanja i stavljanja na uvid naredbe Armije BiH vojne jedinice ... broj 06-5538/1/95 od 20.07.1995. godine na ime A.A. i naredbe broj 03-5538/2/95 od 20.07.1995. godine na ime S.H.1, potvrdio da je on kao ovlaštena službena osoba ispod potpisa komadanta pukovnika K.B. potpisao službenu zabilješku u kojoj se konstatuje da je A.A. naredba saopštena dana 23.07.1995.godine u 10,30 sati, da je imenovani pritvoren dana 23.07.1995.godine u 10,30 sati, te se na toj službenoj zabilješci nalazi i potpis A.A., te potvrđuje da je on kao ovlaštena službena osoba ispod potpisa ... K.B. potpisao službenu zabilješku u kojoj se konstatuje da je S.H.1 naredba saopštena dana 23.07.1995.godine u 10,30 sati, da je imenovani pritvoren dana 23.07.1995.godine u 10,30 sati, te se na toj službenoj zabilješci nalazi i potpis S.H.1. Svjedoci A.M. i M.Dž. u cjelosti su potvrdili iskaz svjedoka I.F.1, a svjedok M.Dž. kao i prethodna dva svjedoka potvrdio autentičnost, vjerodostojnost i originalnost sve tri naredbe za sva tri optužena, kojima se stavlja na teret premlaćivanje civila T.S.. Ova dva svjedoka, kao i svjedok I.F.1, posvjedočili su da je procedura tzv. „obrade“ optuženih provedena na maksimalno profesionalan način. Također, svjedok A.M. je nakon što mu je predočena službena zabilješka potvrdio vjerodostojnost, autentičnost i originalnost sadržaja iste, te činjenicu da se on kao ovlaštena službena osoba potpisao na toj zabilješci zajedno sa svjedokom I.F.1.

Svjedoci A.H., M.B. i B.M.2 su naveli da su bili pripadnici Armije BiH muslimanske brigade, te da su živjeli na području općine S., da je njihova brigada ratovala na ratištu u Kladnju, a na koje su išli upočetku kamionom, a poslije autobusom, te su naveli da su kritičnog dana bili u autobusu koji je vozio S.H.1. Svjedok A.H. je naveo da se sjeća da se autobus zaustavio u Jesenici i da je neko udario nogom nekog u autobusu, ali da je on sjedio na zadnjem sjedištu, a ta osoba koja je udarena sjedila je naprijed, te da se autobus zaustavio u Živinicama, a da on ništa nije vidio. A svjedok M.B. je potvrdio da se autobus zaustavio ispred kuće T.S., ali da on ništa nije vidio. Sud je djelimično prihvatio iskaz ovih svjedoka vezano da se autobus zaustavio u Jesenici i da je neko udario neku osobu u autobusu nogom, a koji se nisu htjeli da se izjašnjavaju o događaju u

autobusu, a radi se o saborcima optuženih. Svjedok B.M.2 je tokom glavnog pretresa izjavio da je bio nastanjen u P., a nakon pada S. 11. jula je došao na Ciljuge gdje je zatekao veliki broj izbjeglih lica, navodeći da optuženog O.N.1 zv. „D.“ poznaje od ranije obzirom da mu je istio bio komšija, dok A.A. i S.H.1 nije poznavao, već ih je upoznao kada su sva trojica, kao i on bili u autobusu za Ciljuge. Sjeća se da je kritičnog vremena S.H.1 upravljao autobusom. Osoba kod koje je svjedok prenoćio sa bratićem zvala se H., a na upit tužioca na glavnom pretresu: „Da li svjedok u sudnici može prepoznati tu osobu kod koje je te noći prespavao“ svjedok je pokazao na optuženog S.H.1. Ovaj svjedok se nije izjašnjavao o događaju ispred kuće oštećenog T.S., a ni u autobusu navodeći da nije ništa čuo ni vidio, pa je sud iskaz ovog svjedoka prihvatio na okolnost da je bio u autobusu, kojim je upravljao S.H.1, kao i da su se u autobusu nalazili optuženi O.N.1 zv. „D.“ i A.A.

Svjedok S.M. je 1995. godine bio ... u policijskom odjeljenju Tinja u sastavu PS opštine Srebrenik i kritičnog dana je obavljao dužnost dežurnog u stanici u odjeljenju policijskom navodeći da je on dobijao sve prijave koje su lično i telefonski dostavljene i koje se upisuju u knjigu dnevnika i potom postupa obavještava nadležne zavisi šta je, tako je o postupljeno i u julu mjesecu 1995. godine, dakle da su se sve prijave zavodile u knjigu dnevnih događaja. Nadalje je naveo da se sve prijave moraju se zavoditi zbog toga što se predaju smjene, te da je on napisao prijavu kojom je napisano da je prijavio brata O.N.2 iz S.1 da je pretukao T.S. iz J. i istog odveo autobusom u NN pravcu, dok je svjedok K.N., bio na radnom mjestu ... u PS Tinja i da je on od H.M., koji je, umro i bio ..., dobio informaciju da su u Jasenici vojska napala T.S. i da su ga pretukli i odveli ga negdje u autobusu, a svjedok H.Dž. da je bio pripadnik rezervnog sastava policije u Tinji i da je bio je dežuran 17. na 18.07.95.godine na obezbjeđenju kuće T.S. nakon događaja koji se dogodio i da je tu zatekao samo policiju, te da je tu od policije bio njegov brat H.M., koji je umro, te da da je tu došao autobus sa naoružanim vojnicima i da je autobus otišao kad je on došao, on je ostao na obezbjeđenju kuće dok nije došla smjena. Sud je u cijelosti prihvatio izjave saslušanih svjedoka, koji nisu očevici samog događaja, ali su se kao pripadnici policije izjašnjavali o prijavi navedenog događaja, a koji iskazi nisu o suprotnosti sa ostalim provedenih događaja, dok je svjedok H.Dž. izjašnjavao da je kritičnog dana nakon događaja bio kao pripadnik policije na obezbjeđenju kuće oštećenog T.S..

Iz iskaza vjedoka M.M.2, koji je bio ... u Policijskoj stanici Tinja, Policijsko odjeljenje u Podorašje proizilazi da je prijava o događaja zaprimljena dana z 17/18. 1995. godine u 20,00 sati, putem telefona i H.M. ... koji je prenio prijavu sadržaj prijave stoji ovako:“ Prijavljujem da je prilikom nasilničkog, nasilničkog useljavanja u kuću srpske nacionalnosti I. I. došao do, došlo do fizičkog obračuna kom prilikom je grupa vojnika iz S.1 pretukla T.S. a nakon toga stavili, stavili u autobus i otišli u nepoznatom pravcu. U rubrici stoji krivično djelo oni su stavili da prekršaj NE, društveni NE. Zadržani NE, zadruženi. O svemu je obavještana krim. Policija, a na licu mjesta su bili H.M. i H.Dž., a H.M. je bio ... u Policijskom odjeljenju Tinja i on je umro prije dvije tri godine, a zabilješku sa strane je on potpisao i ona glasi ”17.05. u 20 i 30 sati. dežurni policijskog Odjeljenja Tinja S.M. prijavio je brata O.N.2 iz S.1. što je pretukao T.S. i istog odveo autobusom u nepoznatom pravcu, a kao učinalac je označen O.N.2 brat nepoznat. Drugi nepoznat, drugi podaci ja nepoznati. Mjesto stanovanja učinioca S.1. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz ovog svjedoka koji se izjašnjavao na okolnost da li je knjigu događaja koja se vodi pri policijskim stanicama i njihovim odjeljenjima prijavljen događaj u kome je napadnut i pretučen oštećeni T.S., a što je ovaj svjedok potvrdio i sudu prezentirao original knjigu dnevnih događaja sa 17/18. 07.1995. godine. Tužitelj je potom na glavnom pretresu u sudski spis od materijalnih dokaza predao i ovjerenu fotokopiju knjige dnevnih događaja PS Srebrenik u kojoj je konstatovano pod rednim brojem 479 da je dana 17.07.1995.godine u 20,30 časova dežurni policijskog odjeljenja Tinja S.M. „prijavio brata O.N.2 iz S.1“ što je pretukao T.S. iz J. i istog odveo autobusom u NN pravcu. U rubrici „ime i prezime počinioca“ je navedeno „O.N.2 brat, drugi podaci nepoznati“, dok je u rubrici pod rednim brojem 16. naznačeno da je o događaju „obaviještena vojna patrola“ jer se radi o vojnim licima.

Optuženi S.H.1 je svjedočio u svoju korist. Iz njegovog iskaza proizilaze tačni navodi optužnice da je on kritičnog dana vozio autobus na liniji Kladanj – Srebrenik Jesenica, da su se u autobusu nalazili pripadnici Armije BIH, da su sa njime između ostalih bili O.N.1 zv. „D.“ i A.A., koji je bio suvozač. Naveo je da je prije rata živio u B., da je po zanimanju bio vozač i u civilu i u ratu, da je tih dana bilo mobilno stanje zbog pada S., da su tih dana u velikom broju dolazile izbjeglice iz S. uglavnom žene i djeca, da mu je komandir Z. zbog navedenog stanja rekao da mora biti pripravan, te da je saznao da je u tim događajima oko S. ubijeno 17 članova njegove porodice zbog čega je bio van sebe. U Armiji BIH je bio vozač autobusa, a vozač je bio i po zanimanju. Poslije sedam dana dežure komandir Z. mu je rekao da može da ide kući i da će ga zamjeniti A.A., koji dolazi sa smjenom iz Jasenice. Čim je A.A. dovezao smjenu vojnici su izašli, a dok su čekali drugu smjenu oni su počeli konzumirati alkohol. Prema Jasenici su krenuli između dva i pola četiri popodne i to u smjeru Kladanj-Jasenica-Srebrenik i da vrata smjenu ponovo iz Srebrenika, Jasenice i u osam sati navečer za Cijuge. Naveo je da su sva trojica A.A., O.N.1 zv. „D.“ i on konzumirali alkohol. Kad su došli u Jasenicu vidio je da pred nekom kućom stoji grupa ljudi, te da je jedna žena sa djetetom zaustavila autobus. Upitao je ženu šta se događa, a ona je rekla da im ne daju da se usele u kuću. On je zaustavio autobus, izašao iz njega i prišao policajcima koji su tu bili, uz kuću naslonjeni uza zid, a u dvorištu kuće je bila gužva oko 40 ljudi. Prišao je policajcima i rekao da zovu nekoga da se rješava to stanje i da pogledaju narod, koji je bio prljav i smrdi, jer se ljudi nisu mjesecima kupali, bili su poderani i izgledali su jadno. U jednom momentu dok je pričao sa policajcima prišao mu je oštećeni T.S. i uhvatio ga za lijevu ruku i rekao “zdravo prijatelju”. On je trznuo ruku i rekao da on nema tu prijatelja i nastavio dalje da priča s policajcima. Sav događaj je trajao nekoliko minuta i da on nije vidio ko je udarao T.S. navodeći da su policajci bili nijemi promatrači i nisu uopće reagovali. Kad se okrenuo prema kući vidio je da O.N.1 zv. „D.“, A.A. i nekakav čovjek koga on ne zna i koga je on odgurnuo, guraju T.S., da bi njih trojica su ugurali T.S. u autobus, navodeći da nije tačno da je unešen, nego je uguran i da je bio na svojim nogama, ušao je u autobus ispred njega i sjeo na sjedište suvozača. On ga je tada odgurnuo ni sam ne zna zašto govoreći mu hoće li i tu privilegiju da sjedi na mjestu suvozača misleći pri tome da on ne da da se izbjeglice usele u njegovu kuću, a želi da sjedi na mjestu suvozača. On je sjeo za volan i odatle dva puta stao pokupio ljude i vozio do Ciljuga. Nije vidio gdje je otišao oštećeni, ali je u autobusu čuo da ga udaraju, ali se nije okretao i nije vidio ko ga udara, jer je bio pod tim dejstvom alkohola i gledao pred sobom put, koji je bio uzak i pazio da ne sleti sa puta. On je vozio sve do Ciljuga i u Ciljugama je vidio čovjeka koji je unešen u Jesenici navodeći da je bio u nesvjesnom stanju. Vidio ga je vani ispred autobusa kad su došli u Cijuge, a kad je parkirao autobus prišao mu je stražar s lijeve strane i kucnuo na prozor i rekao mu da ga zove komandir Z. da dođe kog njega. U međuvremenu dok je on pričao sa stražarom autobus je bio prazan tako da ne zna ko je iznio oštećenog iz autobusa. Kada je išao kod Z. nije vidio oštećenog, ali kada se vraćao vidio je da oštećeni leži ispred autobusa jedno možda metar i po dva. Pošto mu je došao rođak B.F. sjeli su u autobus i otišli sa lica mjesta. On je vozio autobus i sa njime su bila sva trojica O.N.1 zv. „D.“, A.A. i B.F.. Kad su došli u Tuzlu nastavili su dalje konzumirati alkohol kod njegove kuće. Izjavio je da mu je žao zbog ovog događaja koji se desio. Da ga isti sve vrijeme progoni i da se kaje zbog svog doprinosa istom i izvinjava porodici oštećenog i da je spreman da odgovara za isti u dijelu svoje odgovornosti, navodeći da mu je žao što isti nije spriječio. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz optuženog S.H.1 koji je svjedočio u svoju korist iz kojeg nesporno proizilazi da je on vozio autobus koji se zaustavio u Jesenici ispred kuće oštećenog, da je ispred te kuće bila okupljena masa naroda, da je autobus zaustavila jedna žena koja im je rekla da im ne daju da se usele u kuću, da su iz autobusa izašli O.N.1 zv. „D.“, A.A. i on, da je on prišao prisutnim policajcima i dok je razgovarao sa njima, za ruku ga je uhvatio oštećeni, a da ga je on odgurnuo, te da on nije vidio, jer je razgovarao sa policijom ko ga je udarao, ali je naveo da je tačno da ga je on zajedno sa A.A. i O.N.1 zv. „D.“ ugurali u autobus, da je oštećeni sjeo do njega na sjedište i da ga je on ni sam ne zna zašto odgurnu govoreći mu da želi i tu privilegiju, potvrdio je da su ga u autobusu tukli, ali da on nije vidio ko ga je tukao, jer je vozio autobus, te da je u Ciljugama vidio oštećenog u nesvjesnom stanju, te da ga je ovaj događaj pogodio i da mu je žao zbog svega što se desilo. Ovaj

optuženi potvrdio je odlučnu činjenicu da je na licu mjesta bila prisutna policija koja nije intervenisala, a što je saglasno sa izjavama svjedoka ... B.N., i H.M., koji su potvrdili da su bili na licu mjesta, ali da nisu reagovali zbog loših odnosa policije i Armije BH i agresivnog ponašanja pripadnika Armije BH, te je potvrdio odlučnu činjenicu da su O.N.1 zv. „D.“ i A.A. ugurali oštećenog u autobus, te da je oštećeni bio živ i sjestan kada je unesen u autobus i da je čuo ali nije vidio da ga drugi vojnici u autobusu tuku, te da je vidio oštećenog pored autobusa u Ciljugama, ali nije vidio ko ga je tu ostavio.

Da su optuženi, nakon što su oštećenog T.S. ispred njegove porodične kuće nakon što su ga izudarali rukama i nogama unijeli u autobus, te na taj način, samim izlaganjem javnosti i ostalim prisutnim pripadnicima Armije BiH, ugrozili život istog, na način da oštećeni bude ponovo pretučen ili čak lišen života, potvrđuje i činjenica da je tijelo T.S. pronađeno na prostoru poligona kasarne 243. brigade, na lokalitetu Ciljuge na kojem prostoru se, u vrijeme stradanja T.S., nalazio veliki broj civila izbjeglih sa područja općine S., tim više što je T.S. bio pretučen i svjestan i u nemogućnosti da se brani, a činjenicu da je život oštećenog bio ugrožen potvrđuje i to da je isti pronađen zaklan na navedenom lokalitetu.

Da je oštećeni T.S. iste večeri od strane nepoznatog izvršioca ili više njih lišen života proizilazi iz Zapisnika o uviđaju Višeg suda u Tuzli broj Kri. 45/95 od dana 18.07.1995.godine, zatim Zapisnika o vanjskom pregledu leđa T.S. sačinjenom od strane Višeg suda u Tuzli broj Kri. 45/95, te fotodokumentacije CSB Tuzla broj 20/02-2-9-258/95 od dana 17.07.1995.godine, crteža lica mjesta CSB Tuzla broj 20/02-2-9-258/95 od dana 17.07.1995.godine, te nalaza i mišljenja vještaka sudske medicine prof. dr. Zdenke Cihlarža sačinjenog dana 05.02.2011.godine.

Da su optuženi znali da je oštećeni T.S. bio ... nacionalnosti proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka B.P. koji je izjavio da je na upit jednog od vojnika koji je izašao iz autobusa i povikao : „Šta je ovo ovdje i zašto se narod skupio?“, da bi zatim prisutne žene glasno rekle: „Jao evo O. brata, zeta i šure!“ i glasno zapomagale govoreći: „Ne da nam četnik u kuću!“. Potom je jedan od tih vojnika upitao: „Ko je ovdje domaćin kuće, vlasnik kuće?“, da bi se T.S. odmah javio i rekao da je on vlasnik kuće, te je odmah jedan od vojnika uhvatio T.S. za kosu lijevom rukom, dok je u desnoj ruci držao pištolj i tim pištoljem ga udario u čelo, nakon je T.S. odmah zadrhtao, a iz iskaza svjedoka L.A., koji je naveo kada je naišao autobus koji se zaustavio ispred dvorišta kuće T.S., pa je vozač otvorio prozor i pitao: „Šta se tu dešava!“, te da je jedna od žena rekla: „Ne da nam četnik da uđemo u kuću!“, nakon čega su odmah izašli vojnici iz autobusa, ušli u dvorište i pitali: „Ko je taj?“, a nakon što je T.S. rekao da je on vlasnik kuće, 4-5 vojnika su govoreći „Šta ti ne daš!“, odmah počeli tući T.S. rukama i nogama, što je trajalo od 2-3 minuta, da bi T.S. odmah pao na zemlju, a to proizilazi iz iskaza svjedoka S.H.2, koji je izjavio da je vidio autobus, koji se zaustavio ispred T.S. kuće i da je neko iz autobusa pitao: „Šta je bilo?“, da bi žene koje su se nalazile u dvorištu T.S. kuće odgovorile: „Nemamo gdje, čovjek ne da u kuću!“ Zatim su pitali: „U čemu je problem?“, a one su odgovorile: „Ima ..., ne da u kuću!“. Tada je vojnik upitao: „Šta ne da, kako?“ nakon čega su vojnici izašli iz autobusa i tada je nastala gužva. Iskazi ovih svjedoka potvrđuju odlučnu činjenicu da je optuženima bilo poznato da je oštećeni T.S. ... nacionalnosti.

Na okolnost uzroka smrti oštećenog T.S., odnosno nanonošenja povreda od strane optuženih, kako je to navedeno u izresci presude, provedeno je vještačenje po vještaku sudske medicine Prof. Dr Zdenku Cihlaržu koji je uradio spoljni pregled leša oštećenog T.S., a nije uradio obdukciju mrtvog tijela, jer to nije zahtijevao istražni sudija, pa je ovaj vještak na osnovu spoljnog pregleda leša dao nalaz i mišljenje iz koga proizilazi da je oštećeni T.S. zadobio brojne povrede glave, lica i grudnog koša, koje su nastale po mehanizmu djelovanja tupine snažno zamahnutog čvrsto mehaničkog oruđa, pri čemu zamasi i udarci i stisnute šake odnosno pesnice, manjim dijelom, kao i nazuvenog stopala predstavljaju podoban način, odnosno sredstvo za njihovo nanošenje, s tim što se ne isključuje mogućnost da su prelomi rebra mogli nastati i „gaženjem“ nogama, svakako u ležećem položaju oštećenog, kada je i mogao zadobiti sve ili barem većinu

povreda nanešenih nazuvenim stopalom. Vještak također nije isključio mogućnost da je barem jedna od povreda u predjelu glave, bilo tipa nagnječine ili razderine/a, mogla nastati i zamahom i udarom staklene boce, odnosno drškom pištolja, a u poziciji kada bi se oštećeni povrediocu nalazio okrenut sučelice odnosno frontalno ili pod nekim manjim otklonom od tog položaja, a gledano u prostoru, u stojećem, odnosno u bilo kojem drugom položaju u kome bi povrijeđeni predio bio dostupan ovom i ovakvom povrijeđivanju. Po vještaku povređivanje lica sa prelomima kostiju, te nosa sa prelomima nosnih kostiju kao i grudnog koša sa prelomima rebara, nastalo je znatno nasilno oštećenje zdravlja oštećenog. Iz navedenog nalaza mišljenja koje je vještak precizirao na ponovljenom glavnom pretresu proizlazi da je smrt oštećenog T.S. nasilna, da je nastupila uslijed vanjskog iskrvavljenja iz presječenih velikih krvnih sudova vrata i arterija i vena, s time što nalaz na licu mjesta u Ciljugama – gdje je nađen jedan razvučeni trag krvi, relativno manjih dimenzija, ne ukazuje na to da je presjecanje krvnih sudova vrata, odnosno „klanje“ izvršeno na tom mjestu, već da je izvršeno ranije, a da je tijelo sa mjesta gdje se nalazi ovaj trag krvi vučeno do mjesta gdje je nađeno i to prednjom stranom donjeg dijela grudnog koša i gornjim dijelom trbuha po tlu. Vještak se izjasnio da je rezna rana tipa klanja, nanesena od NN izvršioca, dovela do vanjskog iskrvarenja i smrti oštećenog. Naime, tokom glavnog pretresa u ponovljenom postupku braniteljica optuženog O.N. zv. „D.“ je u više navrata prilikom unakrsnog ispitivanja, te postavljanja pitanja u korist vlastitih tvrdnji, problematizirala i pokušavala prema tužiocu da nametne zaključak vještaku sudske medicine prof.dr. Cihlarž Zdenku da bi eventualno oštećeni T.S. tjelesne povrede, duševne bolove i patnju, zadobio nakon što mu je vrat prerezan, odnosno nakon „klanja“. Međutim, takvu tezu braniteljice vještak sudske medicine je kategorički isključio. Naime, vještak je više puta na takvo pitanje braniteljice odgovorio da je oštećeni T.S. u vrijeme kada je zaklan bio živ s obzirom da je uslijed rezne rane na vratu tipa „klanja“ iz vrata oštećenog tekla krv, što ne bi bio slučaj da je isti „zaklan“ mrtav, te da je prema iskazu vještaka oštećeni T.S. je u vrijeme kada je zadobio tjelesne povrede, trpio snažne duševne bolove i patnju bio živ i svjestan, te je u momentu kada je „zaklan“ od strane nepoznatog počinioca bio živ. Imajući u vidu iskaze saslušanih svjedoka B.N., B.P., H.M. iz kojih saglasno proizilazi da je optuženi O.N.1 zv. „D.“ udario u glavu oštećenog T.S. nakon čega je on pao i tada su ga počeli tući rukama i nogama O.N.1 zv. „D.“ i ostala dva optužena, pa ovaj sud nalazi utvrđenim da je oštećeni povrede lica i rebara, odnosno povrede koje je naveo vještak zadobio ispred svoje kuće, a nakon čega je unesen u autobus. Ovaj sud nalazi, a imajući u vidu nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Dr Zdenka Cihlarža da prelomi rebara dovode do jakih bolova, izuzetno jakih bolova, a samim time i do patnje, jer rebra, obavija pokosnica, porebrica koja je izuzetno bogata nervnim završetcima i svaki prelom rebara, posebno ako imaju pomjeranja, ulomaka jako boli, čak i jedno rebro, a kamoli serijska, nalazi da je oštećeni trpio velike fizičke i duševne bolove o čemu se ovaj vještak određeno izjasnio. Tako se vještak u odnosu na okolnost da li je oštećeni T.S. u momentu kada je premlaćen od strane optuženih ispred svoje kuće trpio ozbiljne i snažne bolove, strah i patnju, veoma decidno izjavio da je oštećeni usljed udaraca zadobijenih u glavu, opisanih u izreci presude, odnosno konstatovanih pregledom leša, nije mogao izgubiti svijest, ali da se mogao naći u stanju tzv. „ošamućenosti“. Također, na upit tužioca vještaku da li je oštećeni usljed udaraca koje je zadobio u predjelu rebara zbog čega je prema nalazu i mišljenju vještaka oštećeni zadobio „višestruke serijske izlomljenosti rebara desno“, mogao osjećati snažne bolove i patnju, te da li je kod istog funkcija kretanja bila onemogućena ili oslabljena, vještak veoma decidno odgovorio da je oštećeni usljed „višestruke serijske izlomljenosti rebara desno“ imao veoma snažne i nepodnošljive bolove i da je usljed takvih bolova koji su bili veoma jaki bila u potpunosti onemogućena funkcija kretanja nogu oštećenog, što proizilazi iz iskaza saslušanih svjedoka B.P., H.M., B.N., L.A., J.A. iz kojih proizilazi da su optuženi uhvativši T.S. ispod ruku „odvukli“ istog u autobus, jer zbog jakih bolova nije mogao da se kreće. Također, obzirom da je tom prilikom, iako je osjećao veoma jake bolove, T.S. bio svjestan, to je isti trpio i snažnu patnju. Naime, posljedice „višestruke serijske izlomljenosti rebara desno“ kod oštećenog T.S., vještak je braniteljici i sudskom vijeću tokom glavnog pretresa jasno objasnio, pa je tako naveo da se na kraju svih rebara nalaze tzv. „nervni završeci“, te da ukoliko se ti „nervni završeci“ povrijede za posljedicu uzrokuju veoma jake bolove i kada dođe do preloma samo jednog rebara, a kamoli šest, bolovi postaju nepodnošljivi, a da je

stoga, kada je u pitanju konkretan događaj, oštećeni uslijed „višestruke serijske izlomljenosti rebara“ trpio veoma jake i nepodnošljive bolove zbog kojih nije mogao sam, bez nečije pomoći, da se kreće. Ovaj vještak je na upit predsjednika vijeća izjavio da nije isključio mogućnost da je barem jedna od povreda u predjelu glave bila tipa nagnječine ili razderine mogla nastati zamahom i udarom staklene boce odnosno drškom pištolja u poziciji kada se oštećeni povrediocu nalazio okrenut sučelice odnosno frontalno ili pod nekim manjim odklonom od tog položaja a gledano u prostoru od stojećeg ili bilo kojem drugom položaju u kojem bi povređeni predio bio dostupan ovakvom povređivanju. Ovaj vještak je naveo da je povređivanje lica sa prelomima kostiju te nosa sa prelomima nosnih kostiju kao i grudnog koša sa prelomima rebara nastalo znatno nasilno oštećenje zdravlja oštećenog. Ovaj vještak se nije mogao izjasniti o vremenu nastanka povreda, jer nije rađena obdukcija, međutim imajući u vidu iskaze saslušanih svjedoka B.N., B.P., H.M., M.M.1, J.A. i L.A. iz kojih proizilazi da je optuženi O.N.1 zv. „D.“ prvo udario nekim predmetom odnosno flašom ili pištoljem u glavu oštećenog T.S. nakon čega je on pao na zemlju nakon čega su ga počeli tući i ostala dva optužena, a imajući u vidu nalaz vještaka sudske medicine da su prelomi rebara mogli nastati u položaju klada se oštećeni nalazi na leđima i isti se zadaju nazuvenim nogama, a kako su to potvrdili navedeni svjedoci ovaj sud izvodi zaključak da su upravo te povrede nastale pred kućom T.S. 17.07.1995 godine oko 19,30 sati, jer su navedeni svjedoci jasno posvjedočili u kojem dijelu dana je oštećeni premlaćen, način na koji je zadobio teške tjelesne povrede, a čiji iskazi su saglasni sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine dr. Zdenka Cihlarža, a to proizilazi iz zapisnika o uviđaju Višeg suda Tuzla Kri.45/95 od 18.07.1995. godine, fotodokumentacije SJB Tuzla broj: 20/02-2-9-258/95 od 17.07.1995.godine, službene zabilješke ARBiH, 24. Divizije KOV, Čete vojne policije broj:40/7419-04/95 od 18.07.1995.godine o prijavi da je pripadnik VP. ... brigade pronašao u krugu kasarne leš muškog NN lica, zatim potvrde o smrti na ime T.S. broj: 1107/95 dostavljene od strane JZU Klinički centar Tuzla i Naredbi ARBiH za disciplinski postupak protiv sve trojice optuženih od 20.07.1995 godine, te činjenicu da je oštećeni T.S. do momenta klanja koje je izvršeno na nepoznatom mjestu nakon što je unesen u autobus i iz autobusa iznesen na području Ciljuga da je bio svjestan i da je trpio velike duševne i fizičke bolove i da je bio svjestan u momentu kad je zaklan od strane nepoznatog učinioca. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka sudske medicine Dr Zdenka Cihlarža koji je dat od stručne osobe osposobljene za ovakvu vrstu vještačenja i koji je izvršio spoljni pregled leša i dao je svoj nalaz i mišljenje na osnovu poznatih znanstvenih metoda.

Po prijedlogu odbrane O.N. zv. „D.“ provedeno je psihijatrijsko vještačenje optuženog O.N.1 zv. „D.“ po vještaku neuropsihijatru Dr Brigić Kasimu, međutim u ponovljenom postupku branilac optuženog O.N.1 zv. „D.“ je tražio da se ovaj dokaz kao dokaz odbrane ne uvrsti u dokaze, pa isti nije uvršten u dokaze.

Iz svih naprijed provedenih dokaza ovaj sud je našao utvrđenim da su optuženi S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. kao saučesnici kršeći pravila međunarodnog humanitarnog prava za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini, dana 17.07.1995 godine oko 19,30 sati u mjestu Jasenica, općina Srebrenik, kao pripadnici Armije RBiH, vojne jedinice ... kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata i oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini i na području općine Srebrenik, postupajući suprotno odredbi člana 3 stav 1 tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12.avgusta 1949 godine i suprotno odredbi člana 4 stav 1 i 2 tačka a) Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949 godine o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol II), iako svjesni da civilu nanose ozbiljne i teške tjelesne povrede i snažnu fizičku i psihičku bol i patnju, što su i htjeli, ispred kuće T.S. u kojoj je isti bio nastanjen, S.H.1 zaustavio autobus kojim je upravljao, a u kojem su se nalazili O.N.1 zv. „D.“, A.A. i određeni brojem pripadnika 243. Muslimansko-Podrinjske brigade, te nakon što su saznali da civilno lice ... nacionalnosti T.S. ne dozvoljava useljavanje u svoju kuću prisutnim izbjeglim civilnim licima sa područja S., S.H.1, O.N.1 zv. „D.“ i A.A. izašli iz autobusa i fizički nasrnuli na T.S. te ga tukući oborili na zemlju, a potom mu rukama i nogama zadali više udaraca po cijelom tijelu nanijevši mu na taj način nagnječine kože čela obostrano, lica obostrano, posebno u predjelu njihovih

jabučnih djelova, sa izlomljenošću kostiju lica posebno desno sa pomjeranjem ulomaka, gotovo difuznu krvnu podlivenost kože očnih kapaka, tri vodoravno postavljene rane-razderine vanjskog djela i okolice desnog obrvnog predjela, krvnu podlivenost gornje dvije trećine nosa sa višestrukom izlomljenošću nosnih kostiju sa pomjeranjem ulomaka ka nazad, lijevog dosredišnjeg djela bradka i sluznice unutrašnje strane obje usne pretežno lijevo, oguljotine-raznooblične promjera do oko 3x4 cm i ogrebotine kože donjeg djela prednje strane grudnog koša obostrano i gornjeg djela trbuha, višestruku serijsku izlomljenost rebara desno, niz različito postavljenih i raznoobličnih oguljotina i nagnječinu kože promjera do oko 4x9 cm stražnje i gornje strane oba ramena i leđa obostrano, nanijevši mu na taj način teške tjelesne ozljede, a zatim T.S. koji je bio u svjesnom stanju unijeli u autobus i odvezli na lokalitet "Ciljuge" općina Živinice na prostor poligona kasarne 243. brigade ARBiH i tu ga ostavili; iako svjesni da ostavljanjem civila T.S. na prostoru poligona kasarne 243. brigade ARBiH na taj način istog izlažu javnosti, te da mogu navesti druge osobe da dovedu u opasnost i ugroze njegov život, jer se na prostoru tog poligona nalazio veliki broj izbjeglih civilnih lica sa područja općine S. koji su neprestalno dolazili, tim više što je T.S. iako u svjesnom stanju bio u nemogućnosti zbog zadobijenih povreda da se brani, što su i htjeli, pa je istu noć oštricom mehaničkog oruđa od strane nepoznatog izvršioca ili više njih T.S. nanesena velika i duboka rezna rana tipa klanja sa prednje strane središnjeg djela vrata sa potpuno ravno presječenim gornjim djelom dušnika, mišića obostrano i zida obje zajedničke karotidne arterije i obje jugularne vene što je dovelo do vanjskog iskrvarenja i smrti T.S.. Naime, oni su kao saizvršioči kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata izvršili napad na civilnu osobu onesposobljenu za borbu, a taj napad je uzrokovao teške tjelesne ozljede i teško narušavanje zdravlja civila, na koji način su istom namjerno nanijeli snažni tjelesni i duševni bol i patnje i prema njemu nečovječno postupali čime su u svojim radnjama ostvarili obilježja krivičnog djela - ratni zločin protiv civilnog stanovništva - iz člana 142.stav 1 u vezi člana 22. preuzetog KZSFRJ, pa ih sud na osnovu istog zakonskog propisa uz primjenu člana 41., 42 stav 2, 43. stav 1. tačka 1. preuzetog KZ SFRJ oglasio krivim. Optuženi su pri tome postupali sa direktnim umišljajem, jer su bili svjesni svoga djela i htjeli su njegovo počinjenje. Naime optuženi su kao saizvršioči fizički napali oštećenog T.S. i tukući ga rukama i nogama nanijeli mu brojne povrede opisane u nalazu stalnog sudskog vještaka, koje po svojoj težini, predstavljaju teške tjelesne ozljede i da je zbog postupanja optuženih trpio velike fizičke i duševne bolove. Postupajući na ovaj način dakle, fizičkim napadom na oštećenog kao civilnu osobu, optuženi su postupili i suprotno odredbama međunarodnog prava i to odredbi člana 3. stav 1. tačka a) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih lica za vrijeme rata od 12.avgusta 1949 godine i suprotno odredbi člana 4. stav 1 i 2 Dopunskog protokola uz Ženevske konvencije od 12.08.1949 godine o zaštiti žrtava unutrašnjih oružanih sukoba (Protokol II).Članom 3. stav 1. Ženevske konvencije propisano je da u slučaju oružanog sukoba, koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od Visokih strana ugovornica, svaka od Strana u sukobu biće dužna da primjenjuje prema licima koja ne učestvuju neposredno u neprijateljstvima, podrazumjevajući tu i pripadnike oružanih snaga koji su položili oružje i lica onesposobljenih za borbu usljed bolesti, rane, lišenja slobode, ili iz bilo kojeg drugog uzroka postupaće se, u svakoj prilici, čovječno, bez ikakve nepovoljne diskriminacije zasnovane na rasi, boje kože, vjeri ili ubjeđenmju, polu, rođenju ili imovnom stanju, ili bilo kome drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju, zabranjeni su i u buduće se zabranjuju, u svako doba i na svakom mjestu, prema gore navedenim licima, između ostalih i slijedeći postupci: nasilje koje se nanosi životu i tjelesnome integritetu, osobito sve vrste ubojstva, sakaćenja, okrutnosti i mućenja, te povrede osobnoga dostojanstva, posebno uvredljivi i ponižavajući postupci, a član 3. stav 1. Ženevske konvencije iz 1949. godine, se smatra odredbom običajnog prava i obavezujući je za sve strane u sukobu, bilo unutrašnjem ili međunarodnom, te je s toga ova odredba bila važeća u vrijeme i na mjestu događaja za koje se optuženi tereti. Navedeni član je zajednički za sve ženevske konvencije, odnosno isti je inkorporiran u sve četiri Ženevske konvencije od 12. avgusta 1949. godine. Njegova suština jeste osim što se primjenjuje u svim vrstama sukoba (međunarodni i nemeđunarodni) da svim osobama koje ne učestvuju direktno u neprijateljstvima garantuju određena prava, odnosno prema kojima se garantuje čovječno postupanje i zabranjuje određeni postupci taksativno nabrojani u tačkama a) do d) člana 3. Kod tumačenja ove odredbe jasno je da

nije neophodno da počinitelj zna za ili da namjerava da krši međunarodne norme, već je dovoljno da je samo počinjenje suprotno pravilima međunarodnog prava. Da bi se utvrdilo kršenje pravila međunarodnog prava, neophodno je da se utvrdi protiv koga je počinjenje bilo usmjereno odnosno da li je djelo bilo usmjereno protiv posebne kategorije osoba zaštićene članom 3. stav 1. Ženevske konvencije. U konkretnom slučaju, optuženi O.N.1 zv. „D.“, S.H.1 i A.A. su krivično pravne radnje poduzeli prema civilu ... nacionalnosti, dakle osobi koja ne učestvuje u neprijateljstvima, te s toga predstavljaju zaštićenu kategoriju u skladu sa ovim članom. Povrede koje se nanose životu i tjelesnom integritetu naročito sve vrste ubistva okrutnosti mučenja kao i sve ono što dovodi do povrede ličnog dostojanstva i ponižavajući postupci su posebno zabranjeni prema ovoj kategoriji te je nesumljivo da su optuženi prekršili odredbe međunarodnog prava. Iz svih provedenih dokaza proizilazi da se radi o krivičnom djelu ratni zločin, a ne o krivičnom djelu nanošenja teške tjelesne povrede kako je to u odbrani navela odbrana optuženih, jer je krivično djelo počinjeno suprotno pravilima međunarodnog prava, a napad na oštećenog od strane optuženih je uzrokovao teške tjelesne ozljede i teško narušavanje zdravlja civila, na koji način su istom namjerno nanijeli snažni tjelesni i duševni bol i patnje i prema njemu nečovječno postupali. Ovaj sud nalazi da su optuženi znali da se radi o civilu srpske nacionalnosti i da su postupali sa direktnim umišljajem, jer su bili svjesni svog djela i htjeli su njegovo izvršenje.

Da su optuženi kao saizvršioци učinili radnje zbog kojih su oglasili krivim proizilazi iz iskaza svjedoka i to: svjedoka M.M.1, B.N., H.M., B.P., L.A., J.A., S.H.2, B.M.1 koji su bili prisutni na licu mjesta koji su vidjeli kako su se ponašali optuženi prema oštećenom kada su izašli iz autobusa i došli pred kuću T.S., a svjedoci B.N., H.M., J.A. i L.A. prepoznali su optužene i to O.N.1 zv. „D.“ i S.H.1, a iz iskaza svjedoka S.H.1 koji je svjedočio u svoju korist proizilazi da je zajedno sa njim i O.N.1 zv. „D.“ izašao i optuženi A.A.. Ovi svjedoci su u svojim iskazima u cijelosti opisali ponašanje optuženih, s tim da je svjedok B.N. izjavio da se radilo o dva pripadnika Armije BIH, dok je njegov kolega svjedok H.M. izjavio da se radilo o tri do četiri pripadnika Armije BIH, a svjedok B.P. da je optuženi O.N.1 zv. „D.“ oštećenog udario drškom pištolja, dok je svjedok B.N. izjavio da je optuženi udaren pivskom flašom, s tim da je vještak sudske medicine izjavio da je i drška pištolja i pivska flaša podobna za nanošenje povrede u predjelu glave i da od tog udarca može doći do ošamućenja, a ne i do gubitka svijesti, a koji nalaz i mišljenje je sud u cijelosti prihvatio.

Prilikom odlučivanja o vrsti i visini kazne a imajući u vidu svrhu kažnjavanja iz člana 33. KZ SFRJ i sve okolnosti koje utiču da kazna bude veća ili manja sud je kao olakšavajuće okolnosti optuženima cijenio da su starije životne dobi, veliki protek vremena od učinjenja, da nisu ranije kažnjavani, da su porodični, da su S.H.1 i O.N.1 zv. „D.“ očevi dvoje djece, a A.A. otac troje djece, da sva trojica potiču iz P.-S. i V., da su im u navedenim događajima u S. poubijani veći broj rodbine, da nisu nađene otežavajuće okolnosti izuzev od onih koje čine obilježje krivičnog djela, da je optuženi S.H.1 svjedočio u svoju korist, da su svi optuženi iskazali kajanje zbog učinjenog krivičnog djela i zamolili blaže kažnjavanje, pa je sud primjenjujući član 41. i 42. stav 2. KZ SFRJ navedene olakšavajuće okolnosti cijenio kao osobito olakšavajuće okolnosti koje ukazuju da bi se ublaženom kaznom zatvora mogla postići svrha kažnjavanja pa je u smislu člana 43. stav 1. tačka 1. KZ SFRJ propisanu kaznu zatvora od 5 godina optuženima S.H.1 i A.A. ublaži na kazne zatvora u trajanju od po jedne godine, a O.N.1 zv. „D.“ imajući u vidu da je on prvi napao oštećenog T.S. i istom prvi nanio povredu udarcem u glavu, od kojeg udarca je oštećeni pao na zemlju, kaznu zatvora od 4 godine nalazeći da će se sa izrečenim kaznama zatvora u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja zbog učinjenog krivičnog djela i uticati na druge da ne čine krivična djela i uticati na svijest građana o pogibeljnosti krivičnih djela i pravednosti kažnjavanja a čime će se u cijelosti ostvariti svrha kažnjavanja propisana u člana 33. preuzetog KZ SFRJ.

Na osnovu člana 50. stav 1. preuzetog KZ SFRJ optuženima se u kaznu zatvora uračunava vrijeme provedeno u vojnom pritvoru optuženima S.H.1 i A.A. a od 23.07.1995. godine do 01.08.1995. godine, a O.N.1 zv. „D.“ od 19.07.1995. godine do 29.07.1995. godine.

Na osnovu člana 202. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine optuženi su dužni da naknade troškove krivičnog postupka u iznosu od po 186,00 KM, a koji se odnose na troškove vještačenja po vještaku sudske medicine Prof. Dr. Zdenku Cihlaržu u iznosu od 300,00 KM i troškove dolaska svjedoka na glavni pretres u iznosu od 260,00 KM i da plate paušal sudu u iznosu od po 100,00 KM u roku od 15 dana po pravomoćnosti presude.

Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećena T.A. sa imovinskopravnim zahtjevom su upućuje na parnični postupak, jer se o istom nije određeno izjasnila.

**Zapisničar,
Amira Mehmedinović,s.r.**

**Predsjednik vijeća,
Rozalija Džanić,s.r.**

POUKA: Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana prijema prepisa presude Vrhovnom sudu FBiH, putem ovog suda. Žalba se podnosi u dovoljnom broju primjerka.